Akbaba

1960 — Öp elini de duasını al oğlum !..

2 Ay Ara ile

16993

TALİHLİ

5 MİLYON

LİRA TUTARINDA İKRAMİYE KAZANACAK

●

30 Aralıkta:

9526 TALİHLİYE 3 MİLYON *

7 Martta:

7467 TALİHLİYE 2 MİLYON **

●

*Fevkalâde senesonu keşidesine katılmak için 31 Ekim akşamına kadar İş Bankasına yatırmış olduğunuz tasarruflarınızı 30 Aralık tarihine kadar muhafaza ediniz.

**Yeni yılın ilk zengin çekilişine katılmak için 5 Ocak tarihine kadar tasarruflarınızı İş Bankasında toplamıya devam ediniz.

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

FAAL d - 679

Akbaba

siyasî mizah gazetesi

SAHİP VE BAŞYAZARI:
Yusuf ziya Ortaç

YAZI AİLESİ:
Aziz Nesin, Adnan Veli, Nimet Arzık, Oktay Verel, Selâmi İzzet Sedes, Adnan Tahir, Selâmi Yurdatap, Yaşar Özen, Hüseyin Korkmazgil, Kenan Akıncı, Semiramis Aydınlık.

KARİKATÜR AİLESİ:
Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Yalçın Çetin, Nehar Tüblek, Cafer Zorlu, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Yaşar Tonguç, Zeki Beyner, Burhan Solukçu.

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer:
Ercan Matbaası
Kapak baskısı:
Şaka Matbaası

Abone bedeli: Yıllığı 50, altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Fiatı: 100 kuruştur.

İDARE YERİ:
Divanyolu, Klodfarer caddesi, No. 8 - 10
Daire: 3.

Telefon: 22 18 11

İLAN FİATI:
Kapak içi, santimi 15 lira, iç sayfalar 20 liradır.

Sayı: 459 — Yıl: 38
29 Aralık 1960

Bu gazete Basın Ahlâk Yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

Yeni yıla girerken!

İKİ GECE sonra yeni yıla kavuşacağız. Yine tam on ikide, ne bir dakika erken, **ne bir** dakika geç... Vapurlar, trenler, uçaklar tarifelerini şaşırır, o şaşırmaz. Saatin iki akrebi, gece yarısı üst üste geldi mi, ışıklar sönecek, düdükler ötecek ve kahkahalara karışan öpücüklerin, öpücüklere karışan kahkahaların fingirdek çığlıkları arasında yeni yıl dünyaya ayak basacak.

Her on iki ayda bir tekrarlanan bu kavuşma töreni, tıpkı geçen senekiler, hattâ gelecek senekiler gibi tekrarlanacaktır bu yıl da...

Güleceğiz, öpüşeceğiz, sevineceğiz... Niçin acaba?...

Sizi bilmem. Ama ben, yeni yıla giriyoruz diye değil, eski yıldan çıkıyoruz diye yanımdaki dostları kucaklıyacağım ve sizleri hayalimin dudaklariyle gülümseyerek öpeceğim.

Başınızı çevirip geride kalan üçyüz altmış beş güne, korkusuz, tiksintisiz bakabiliyor musunuz?.. Topkapı orada, Beyazıt orada, Kızılay orada... Bu kadarla da kalmıyor: 147 ler de orada!.. 14 ler de orada!

Bir çapulcu sürüsünü, ellerinde taşlarla, sopalarla, Fetih ordularının geçtiği surlar arasından, son tarih adamımızın üstüne geçen yıl saldırttık!

Üniversitemizin başı 1960 da yarıldı!

Beyazıt meydanında silâhla taş, bombayla kitap, atlı polisle yaya kız o uğursuz yıl içinde boğuştu.

Kızılay meydanında genç alınların dalga dalga saçları üstüne şahlanmış atların dalga dalga yeleleri 1960 da saldırdı.

Siyasal Bilgiler'in duvarlarını ağlama duvarına çeviren kurşun yaraları bile o kanlı yılın izleridir!

Ya şu iki rakam?... Biri yeminleri, biri haysiyetleri çiğneyen şu iki rakam: Şu 14 ler, şu 147 ler!..

Üç dört ayın cakası, üstüste içilmiş üç dört kadeh gibi başlarına vuranlar Menderes'in bile hayal edemediği çileleri hazırlamıyor muydu bize?...

Yalnız Türk milleti değil, onlar bile bugünkü sınır dışı hürriyetlerini Gürsel'ler gibi, Madanoğulları gibi —affın da güzel bir ceza olduğunu bilen— sahici kahramanlara borçludurlar.

Güzel ceza dedim, değil mi?.. Doğrudur. Bu af, onlara karşı cezaların en güzeli... Ama Üniversitemize karşı da en, en, en çirkini olduğunu cesaretimizin bütün öfkesi ile bir daha haykıracağız.

Böyle bir 1960 dan çıkıyor ve yeni bir yılın kapısından giriyoruz.

Ondan kurtulmak, kadeh kadeh coşmaya, kadeh kadeh sevinmeye, kadeh kadeh kahkahalar çınlatarak gülmeye değmez mi?

Yusuf Ziya ORTAÇ

Kim Beraat edecek?

Biz her akşam köycek Yassıada saatini dinler, kimin kurtulacağı, kimin kurtulamıyacağı konusunda tartışmalar yaparız. Hukukî bilgi ve görgümüz de epey gelişti bu sayede.

Böyle akşamlardan birinde duruşmaları - çokçası avukatların savunmalarını - dinlemiş, tartışmamızı yapmıştık.

Kahveden dağılıp evlerimize dönerken biri yaklaştı yanıma:

— Hocam, dedi. Dinledin mi Yassıadayı?

— He, dedim. Dinledim...

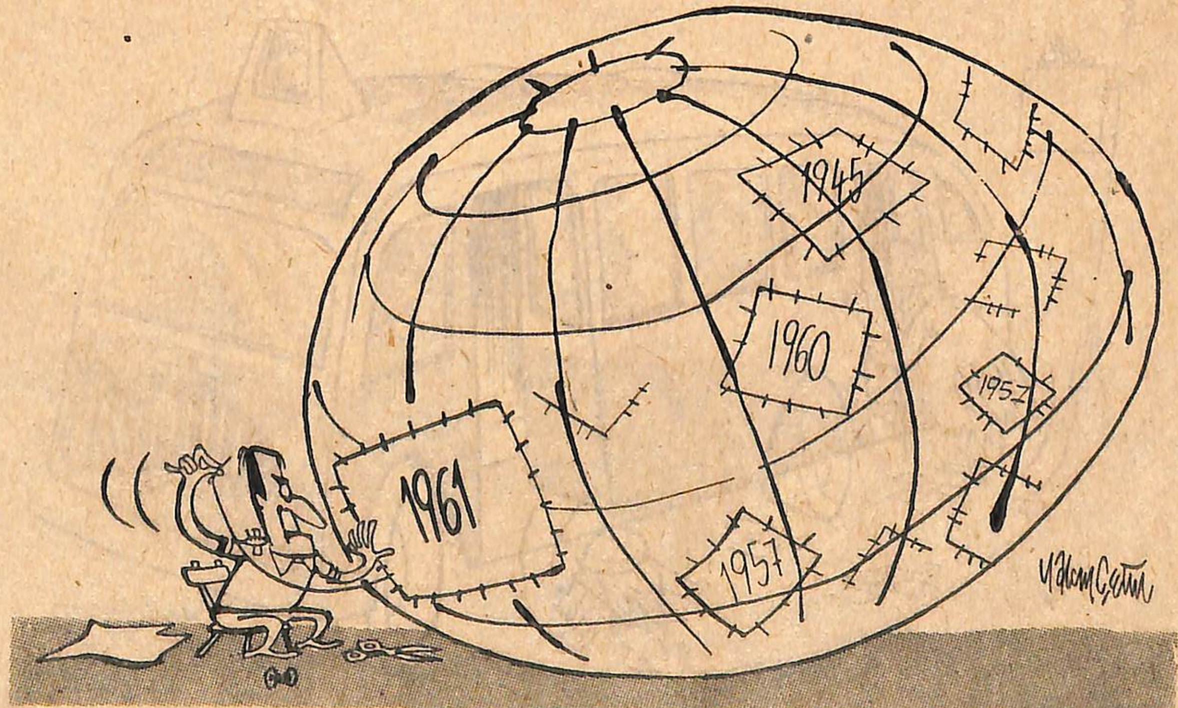
— Sen ne dersin, kurtulacak var mı bunların içinde?

— Vallahi pek bir şey diyemem. Durum iyice anlaşılsın bakalım, ondan sonra. Sen ne diyorsun?

Kafasını kaşıdı:

— Bayar'la Menderes için bir şey diyemem. Lâkin neresinin mebusudur bilmiyom, «Müvekil» deye bi herif var o kurtulacak. Afkatların hepiciği beraatını isteriz dedi.

AKBABA
Sevgili Okuyucularına
1961
Yılının, sağlık, mutluluk getirmesini diler.

— Bu kadar hoyrat kullanırlarsa bir daha yama tutmayacak!

YASSIADA'da Yılbaşı Balosu

Oktay Verel

BALOYU, herkesin artık çok iyi tanıdığı bir ses açtı.. Kalın, erkek bir ses:

— «Sanıklar bağlı olmıyarak getirildiler! Müdafiler, savcılar, gazeteciler ve diğer dâvetliler hâzır! Yılbaşı balosunu açıyorum...»

Üç aydanberi duruşmaları yapıldığı geniş, güzel salon, mükemmel bir şekilde süslenmişti. Avukatlara mahsus yere davullu, trompetli, saksafonlu bir caz yerleştirilmiş; şahitlerin yeri dans için ayrılmıştı. Gazeteci ve dâvetlilerin yerlerinde yine onlar vardılar. Sanıklar da eski yerlerinden ayrılmamışlardı...

Cazın başlamasiyle beraber Fatin Rüştü Zorlu'nun yerinden fırladığı ve hemen Nazlı Tılabar'ı dansa kaldırdığı görüldü. Böylece, bu işte de açıkgözlüğünü Allah için ispat etmekte geri kalmamış oldu! Arkasından Refik Koraltan soluk soluğa dans etmek için şöyle yaşı on sekizi geçmemiş körpe bir dilber aramağa koyuldu. Seyirciler kısmında böylelerinden bir hayli vardı ama, hiçbiri buna razı olmuyordu.

Buna karşılık Adnan Menderes, şahit oldukları için baloda bulunan Ayhan Aydan ve Suzan Sözen'in ikisiyle birden dansediyordu.

Hemen herkes dans edecek bir dam bulabildiği halde, Koraltan ile ayni talihsizliğe uğrayan iki kişi daha vardı: Samet Ağaoğlu ile Emin Kalafat! Kadınlar Samed'in gözlerinden korktukları için kendisiyle bir türlü dans etmeğe yanaşmıyorlardı. Emin Kalafatın ise kolları en kısa boylu kadına bile yetmiyordu.

Dans faslı saat onbire kadar devam ettikten sonra, yemek faslına geçildi. Yassıada kantinini idare eden ve gazetecilerle diğer dâvetlilere elli liraya karın doyurabilmek imkânı verdiği halde, devamlı bir şekilde zarar ettiğini yayan fedakâr kantinciler, hazırladıkları büfeyi açar açmaz öylesine bir hücuma uğradı ki, târif edilemez.

Zorlu en başta idi! Boyunun ve elinin uzunluğundan istifade ederek istediklerini rahat rahat alıyor, arkada kalan ve büfeye yanaşamayan Emin Kalafat gibi cüsse fukaralarına, oradan uzattığı porsiyonlardan ayrıca yüzde on hissesini almayı da ihmâl etmiyordu!

Bu aralık Nedim Ökmen, başında beyaz ahçı külâhı, elinde büyük bir bakır tepsi, pilâvlı, kestaneli hindilerle göründü:

— Haydi, var mı hindi isteyen?... Devlet çiftliği malları bunlar!... Yağlı hindiler!... Semiz hindiler!...

«Devlet malı» sözünü duyan o tarafa koşuyordu.

Derken balonun ilk sürprizi alkışlarla karşılandı.

Bir grup:

«Adamızın üstüne şıp dedi damladı»
«Allah canımızı almadı almadı.»

Diye şarkı söylemeğe başlamış ve Topkapı sanıklarından Kadriye Caymaz mükemmel bir çiftetelliye girişmişti. Fatin Rüştü, bu fırsatı da kaçırmamış, Celâl Bayar'ın Borsalino markalı şapkasını kaptığı gibi, parsa toplamağa başlamıştı.

Yemek faslı ne kadar zevkli başlamış ise, büfe sahibi için, ayni derecede acı bir şekilde bitmişti. Çünkü yemekler yenmiş, kendilerinden para istenen sanıklar:

— «Sen aklını mı oynattın? Ne parası? Biz sadece yer, içeriz! Parayı Ahmet Salih Korur örtülü ödenekten kapatsın!» demişlerdi.

Bir ara baloya daha başka bir renk vermek üzere Osman Kavrakoğlu'nun bir Karadeniz oyununa başladığı görüldü. Kavrakoğlu hem oynuyor, hem de:

«Oy Rize'nin uşağu»
«Gevşek bağlar kuşağu»
«Koltukların içinden»
«Seçer en yumuşağu!»

diye bir şarkı tutturmuş gidiyordu.

Sıtkı Yırcalı, penceresinin tam karşısında yuva yapan bir fok ailesinin dişisine uzaktan âşik olarak yazmış olduğu bu şiiri heyecanlı heyecanlı etrafındakilere okuyordu:

«Aya baktım ay beyaz»
«Foka baktım fok kara»
«Yer misin yarım piyaz?»
«Âşığın çok fukara!»

Eğlenceler bu şekilde sabaha kadar sürdü. Herkes hayatından memnundu.

Bu şartlar içinde sanıkları koğuşlarına götürebilmeğe imkân yoktu. Büfe yangın yerine döndüğü, caz sustuğu, ışıklar söndürüldüğü halde hâlâ dansedenler vardı. Âbidin Potuoğlunun burnu ile çaldığı zurna onlara yetiyordu...

Fakat bu aralık salondaki hoparlörlerden tatlı, sıcak bir ses duyuldu:

— Dikkat!... Dikkat!... İçerideki koğuşta koltuklar hazırlanmıştır!... Bütün sanıklar beğendiği koltuğu seçebilir...

Koltuk lâfını duyan düşükler öyle bir heyecana kapıldılar ve birbirlerini çiğneyerek öyle koşuşmaya başladılar ki, ne dans kaldı, ne balo!...

※

Yılbaşı Şakaları

1935 yılına girerken, duyduklarımız:

Ahmet — Bir yaşa daha basıyoruz, değil mi?

Mişon — Sen istersen bas... Benim yaşa basmak âdetim diyildir!

★

Bir bayanla bir bay konuşuyor:

— Kuzum, yeni seneye girerken niçin her tarafta ışıkları söndürürler?...

— Bir yaş daha ihtiyarladığımızı görmiyelim diye!

★

İki kadın konuşuyor:

— Kocam bana yılbaşı hediyesi olarak bu incileri hediye etti. Yaşım kadar tanesi var..

Arkadaşı, acı bir kahkahayla sorar:

— Öbür diziler nerede?

— Bayanım.. Noel baba size ne getirdi?

— Bir kürk!

— Size, bayım?.

— Benden sadece beş bin lira götürdü!

★

Biri geçkin, bir körpe, iki kadın arasında:

— Yılbaşı tebriki için bir yığın kart geldi..

Tazesi bir kahkaha attı:

— Bana da bir alay genç!.

★

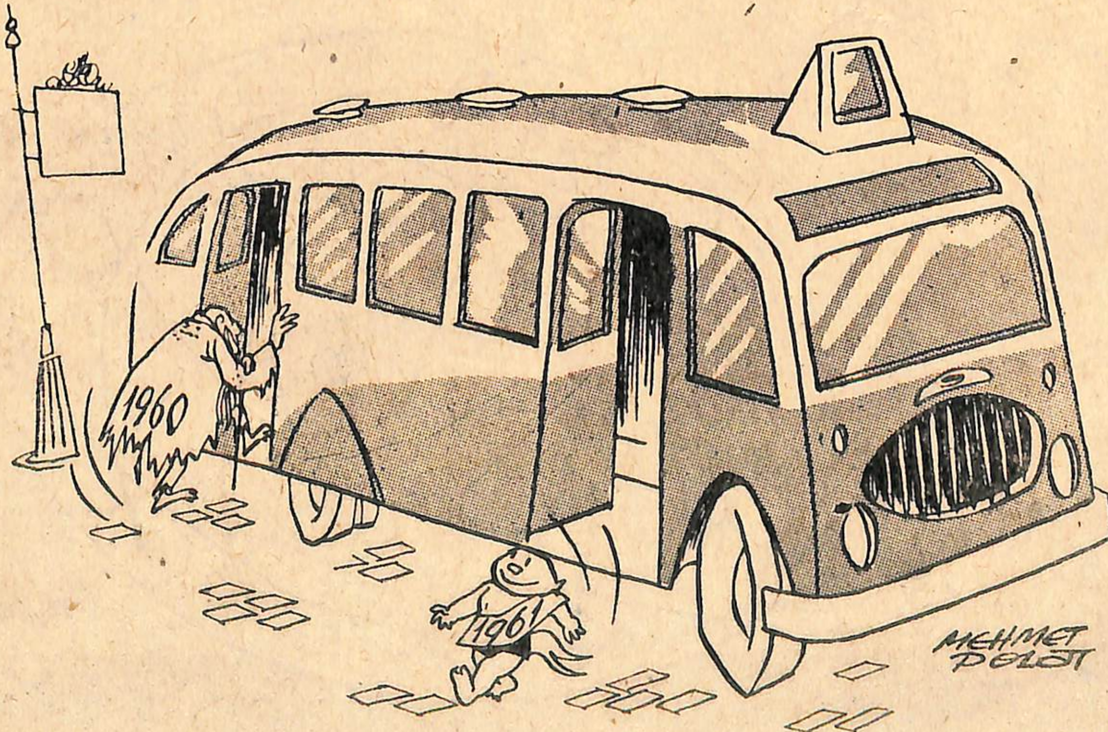
Karı koca yılbaşı hediyesinin kavgasını yaparlarken, çocuk sorar:

— Baba, (yıl) kelimesi isim midir?

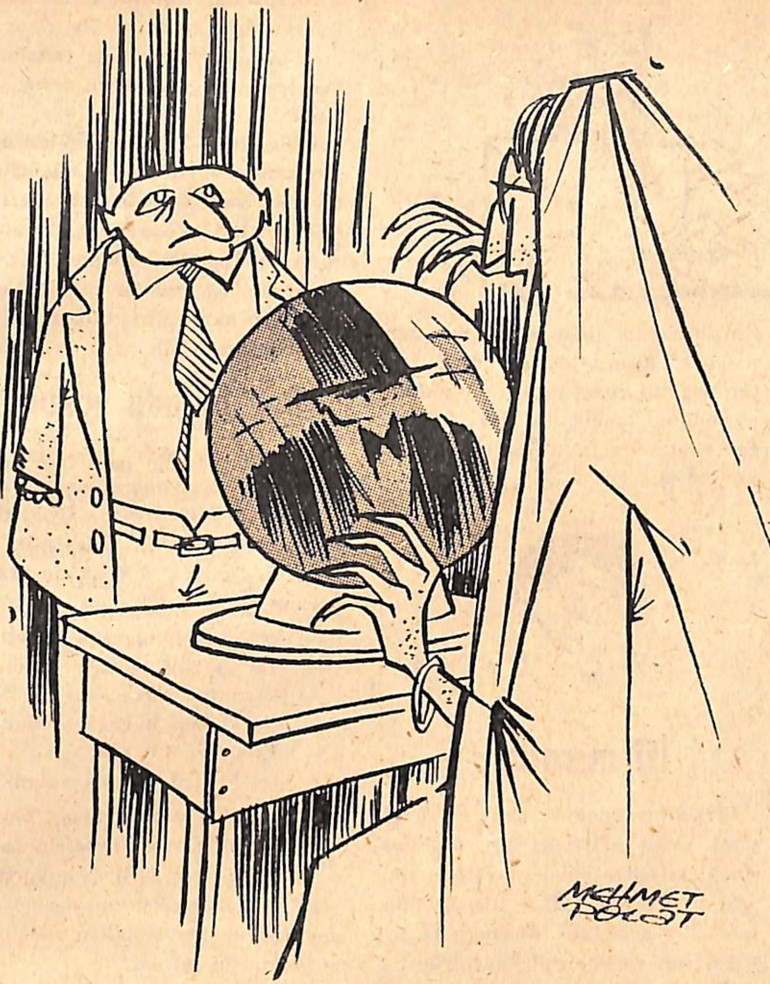
— Hayır, fiil!

— Mastarı?

— Yılmak!

YAZISIZ!

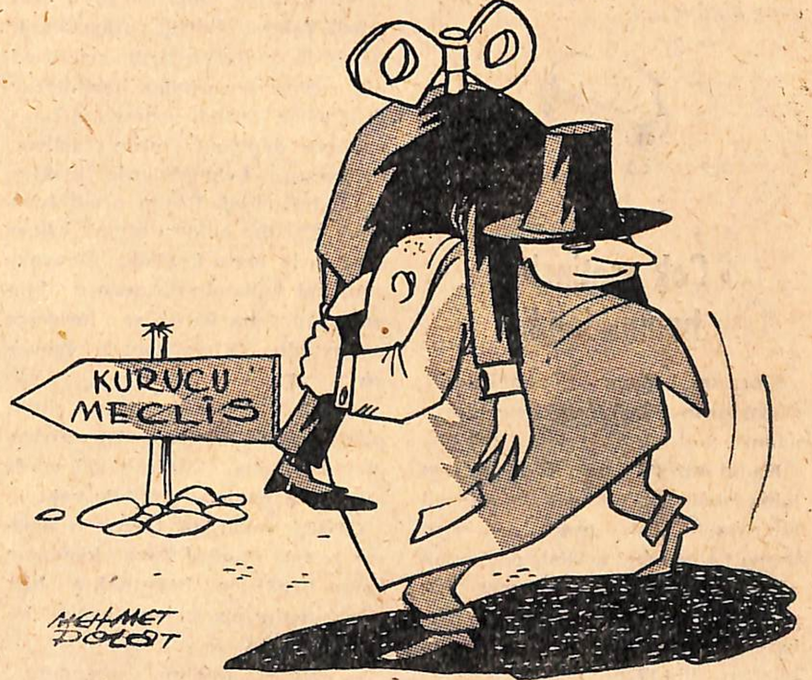

— Aman evlâdım istikbâlin çok karanlık!

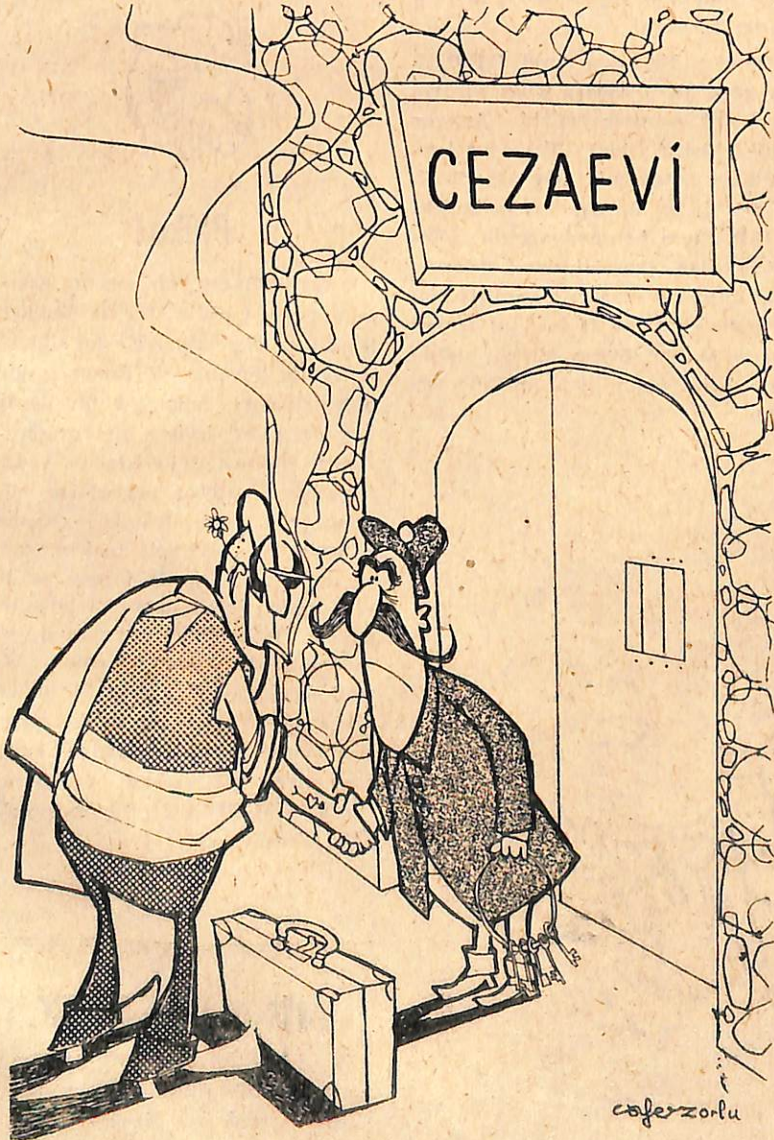
Çarşaf giyenlere manto veriliyor. (Gazeteler)

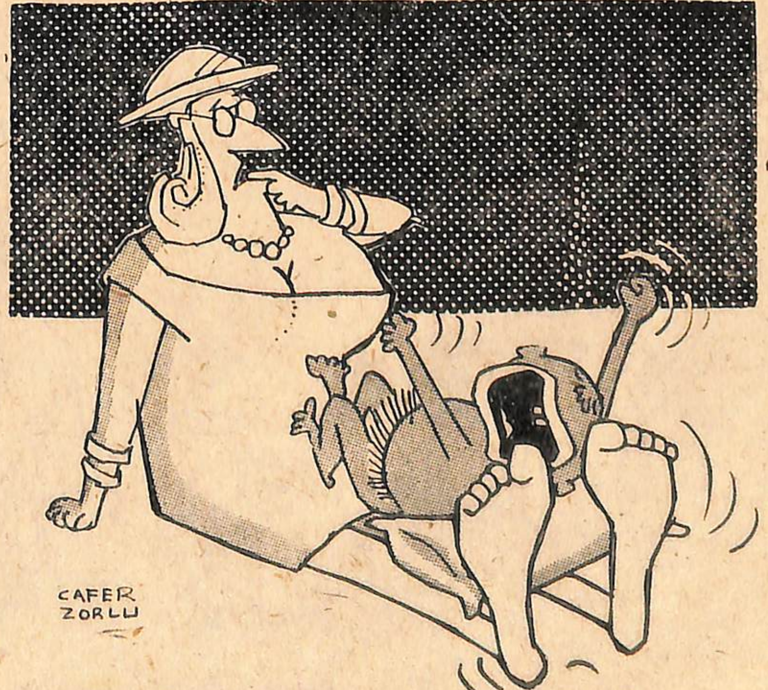
— Bak seninki de manto almış!

YAZISIZ

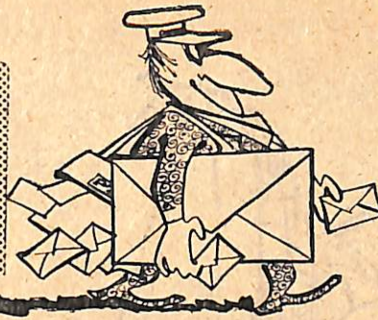
— Ulan ne çabuk döndün yine..
— Neresi çabuk ağabey? 1960 da çıktık, 1961 de dönüyoruz!

Sömürgeci — Nafile, artık uyutamıyorum!

Ankara Mektubu

Nimet Arzık

Sevgili okuyucularım,

Sizlere «alışılmış» tan uzaklaşan tarz ve konular sunduğumdan elbette bir «yadırgaşma» devresi geçirecektik. Bu devre tamamen geçti mi bilmem... Geçti mi?..

Sonra ben size içten geldiği gibi mektuplar yazıyorum... Sizi seve seve, gerçek mektuplar... O gün terssem, mektup ters çıkıyor, huzurluysam «uçuşmalı!»...

Bu günkü mektubuma bir hikâyeyle başlıyorum... Gerçek bir «ihtilâl hikâyesi» yle...

Bir hikâye... Ama kimbilir kaç evin hikâyesi?!

«Çok metinsiniz hanımefendi»

Kocasını almış götürmüşlerdi. Çocuklarını bile kucaklıyamamıştı adam...

Kadın yüzüne yarım kilo pudrayı tamponladı. Dudağına erik çürüğü bir ruju «âdilâne» sıvadı, etli omuzlarına bulut rengi şekilsiz paltosunu attı... Çocukları «anne nereye gidiyorsun» diye yolunu kestiler... «Babanızdan haber almağa» dedi, ve önünden silindiler...

Kapıcının karısı kendisine: «çok metinsiniz hanımefendi» dedi, «ben sizin yerinizde olsam yüreğime inerdi»... Cevap vermedi. Gururla boynunu dikleştirdi ve yürüdü. Rasladığı birkaç dost, «çok metinsin» dedi... daha da gururlandı ve yürüdü...

Üç sokak döndü, yarı karanlıkta bir, iki, üç, dört basamak indi, çantasında mendili, ruju, aynayı birbirine katarak bir anahtar buldu, o anahtarla bir kapı açtı kör kör...

Burası kocasının garsoniyeriydi. Senelerdenberi biliyordu yerini, fakat «akıllı ve idareli» olduğundan hır çıkarmamıştı bir tek kere...

İçeriye girdi, elektriği yaktı, söndürdü yaktı... «Günah yuvası» sıcaktı, şiirdi, kedileştiriciydi, kendi evinin ruhsuz havasından bambaşkaydı. Demek seneler senesi «toplantıdaydım» dediğinde buraya geliyordu kocası... Çekmecelerde mektup aradı bulamadı. Resim aradı bulamadı. Parföm kokusu almak için odayı derin derin kokladı... Banyoyu açtı. İki kullanılmış turuncu bornuz, yan yana halsiz ve kardeşçe sarkıyordu... Kinle kapadı banyoyu...

«İnşallah bütün ömrünce götürdükleri yerde kalırsın» diye söylendi... «İnşallah»... Götürüldüğü yerde bir dişi hamam böceği bile yoktu..

Geldiği yollardan tekrar o mağrur haliyle döndü. Gene kapıcının karısı kendisine hayranlıkta bir: «Çok metinsiniz hanımefendi» bastı!

— «Metin değilim, mesudum... Ömrümde ilk defa mesudum... Zaten gözü dışardaydı, oh olsun, metin değilim mesudum, mesudum, mesudum, dememek için kendini zor tutuyordu... Tutacaktı da seneler senesi...

İki merasim:

Birkaç ay önceydi. Hali, tavrı, giyimi, sayısı mütevâzi bir topluluk Anafartalardan yukarıya doğru, ağır ağır ilerliyordu. C.H.P. lilerdi bunlar... Bir arkadaşa (Merhum İşcan) karşı son vazifelerini yapıyorlardı...

Duygulu, dertli, hayatın «bir varmış bir yokmuşluğunu» ilik ilik sezen, hali tavrı, giyimi, sayısı mütevâzi topluluk, göçen fâniyi mezara kadar takibetti...

Bundan bir hafta evvel, C.H.P. liler gene bir arkadaşa karşı son vazifelerini yaptılar: (Eski Ankara Valisi Necati İlter)... Bu sefer Anafartalar caddesinde ağır ağır ilerliyenler üç ay önceki merasimdeki C.H.P. lilere benzemiyorlardı... Kalabalıktılar, «kasalaktılar», gelecekteki iktidarın rüzgârı çarpmıştı sanki onlara... Çoğu II inci şef İsmail Rüştü Aksala şöylece bir göründükten sonra, yolun üçte birinde ayrıldı...

Gelecekteki iktidarın rüzgârı... Rüzgârı bile insanı değiştiriyor zâhir... Ne olur, bunca acı tecrübelerden sonra değiştirmesin artık, ne olur!...

TEFERRUAT: B.K. Komitesinden kimsecikler yoktu. Madanoğlunu temsilen yaveri vardı. Önde dört çelenk korteji açıyordu. En mütevâzı İsmet İnönü'nünküydü: Karanfil ve beyaz kasımpatları... Mağmum mağmum karanfiller, bükük bükük kasımpatları...

«Ben burada yokum!»

«Askerî makam» ziyaretçilerden yılmıştı. Ziyaretçiler kapısını aşındırmaktan yılmamıştı. Alışkanlıktı bu, kötü alışkanlık... İlle «arzı bilmem ne» etmek... Artık ne arzediyorlarsa...

— «Efendim, bilmem ne heyeti»...
— «De ki ben burada yokum»...
— «Efendim, falanca»...
— «De ki ben burada yokum»...
— «Efendim, falanca vali»...
— «De ki ben burada yokum»...

İşin komiği şurasındaydı. Hususi kalem müdürü yoktu, ortalarda da, o misyonu bir gafil yapıyordu o gün... Askeri makamın odasına giriyor çıkıyor, her istekliye ayni cevabı veriyordu saf saf:

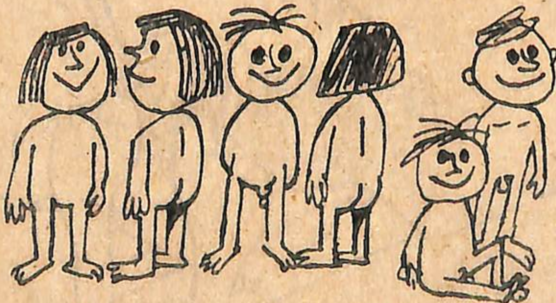
— Efendim, diyor ki: «De ki ben burada yokum»...

Plâka!

O büyüklüktesi, bir meçhul asker anıtlarında görülür, bir de hareketli eski genel sekreter Kasım Gülek'in evinin duvarında... Aman sevgili okuyucularım, Ankaraya bir vardığınızda, Bahçelievlere bir uzanın... İnsana yanlış kapı çaldıracak kadar birbirine benziyen sokakların bilmem kaç numaralısında... Kasım Gülek'in evi... İki katlı badem yeşili bir ev... İçinde kayda değer: sahibi ve Koreden gelme zarif sulu boya resimler... Dışında körlere okuma yazma belletecek kadar kocaman, bir ismi ebedileştirecek kadar kocaman, dostu gülümsetecek kadar kocaman, düşmanı hicvettirecek kadar kocaman siyah fon üzerine bembeyaz bir KASIM GÜLEK... bembeyaz!.. İlâhi Kasım bey!...

Nimet Arzık

— Al, çocuklara yılbaşı hediyesi... Hepsine birer kere giydir!

NİMET ARZIK

Ankara Mektupları yazarımız Nimet Arzık, politika dünyamızda yeni bir perde açacak ve sizlere yepyeni manzaralar gösterecek! Lûtfen bekleyiniz.

Falcı ne dedi?

Âdettir: Yılbaşı yaklaştı mı dünyanın ünlü falcıları gazetelere demeçler vererek önümüzdeki on iki ay içinde karşılaşacağımız büyük olayları haber verirler.

AKBABA, bu işte de geri kalmamak için dünyanın modern müneccimlerine kıç attıran Sulukuleli Güllü'ye başvurmuş ve ondan yardım istemiştir.

Muharririmizi üç göbek atarak karşılayan Güllü, kendisinden istenen şeyi öğrenir öğrenmez, hemen baklalarını dökmüş ve sorulara cevaplarını vermeğe başlamıştır:

— «Çok karışık şeyler görürüm beyzâdem! Üç ay mı desem, üç hafta mı desem, üç gün mü desem, denizlerle çevrili bir yerde bir takım adamcağızlar kirli çamaşırcıklarını yıkayacaklar!»

— «Onu bırak Güllü... Harp olacak mı dünyada?»

— «Dünyada değil ama Boğaziçinde çok harpler olacak! Bu yıl çiroz fiyatları yükselecek! Kasaplar da yeni hazırladıkları kasap oyunlarını gösterecekler!»

— «İnsanlar aya gidebilecekler mi?»

— «Ne diyorsun beyzâdem? Aya gitme Ayvansaray'a gitmekten daha kolay olacak!...»

— «Başka neler olacak dünyada?»

— «İran şahının karısı bu yıl ikiz doğuracak!»

— «Ya Menderes ne yapacak?»

— «O da dokuz doğuracak!...»

— «Ya seçimler ne olacak?»

— «Paşamız kazanacak! Bak şu iri mavi boncuğu görür müsün? İşte o İsmet Paşa...»

— «Peki, şu fasulya tanesi kim?»

— «O Kasım Gülek'tir. Mavi boncuktan biraz uzak düşmüş ama yine de kendini nimetten sayıyor!»

— «Yahu senin baklaların ne kadar mârifetli böyle. Şu çakıl taşı nedir?»

— «O kısmettir yavrum. Kimin başına değse hemen kısmeti açılır. Uşak'ta İsmet Paşanın başına düşen de bunun amca çocuğudur!»

— «Ya bu at sineği ölüsü?»

— «27 Mayıstan sonra eski efendilerine söğüp, kendilerine yeniden geçim yolu bulan bâzı gazeteciler!»

— «Ya arpa taneleri?»

— «Onlar mebus olmak için Halk Partisine baş vuracak olanlardır!»

— «Sayıları amma da çok!...»

— «Çok değil az! Hepsini gösterebilmek için bizim karakaçanın hakkını yiyip torbasındaki bütün arpacıkları buraya dökmek lâzım gelir! O zaman da zavallı karakaçan açlığından geberiverir. Yazık olmaz mı hayvancağıza?»

— «Peki Güllü, Yassıada'dakilerin sonu ne olacak? Bir de onu söyle!»

Muharririmiz bu meraklı röportajının sonunu şöyle anlatıyor:

Güllü o zaman hemen avucunu uzattı. Kendine hâs pişkin hâlile:

— «Koy avucuma yirmi beş kuruşçuğu, söyliyeyim sana bu fukaracıkların sununu!»

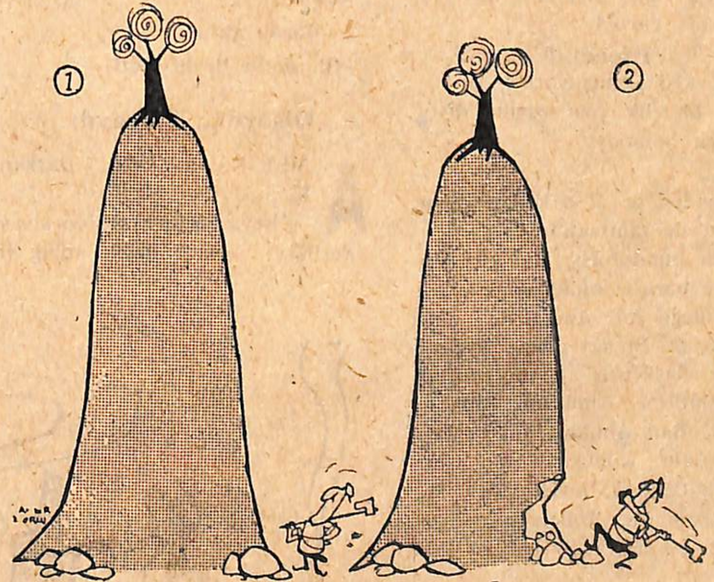
NOT :

Yazarımız bütün ceplerini karıştırmış, ay sonu olduğu için yirmi beş kuruş bulamadığından bu sorunun cevabını alamamıştır.

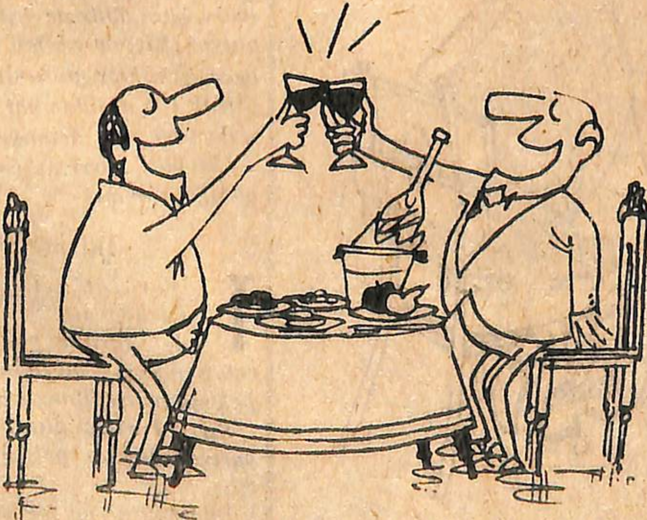
Akbabacı

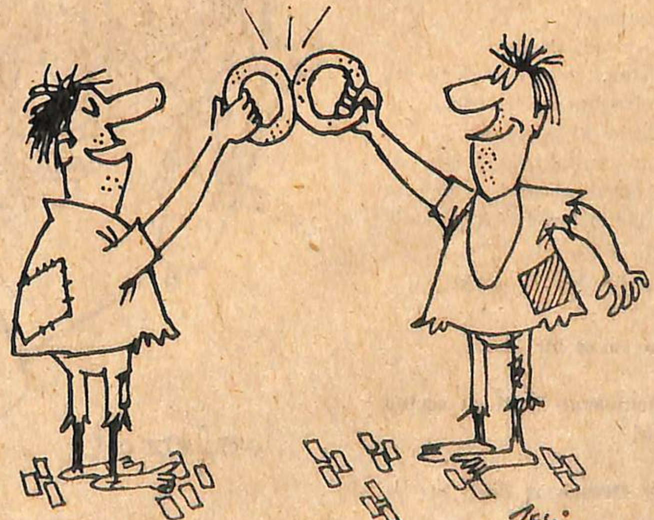

Yılbaşı!...

YAZISIZ!

— Nice yıllara!...

taşlamalar
Hüseyin Korkmazgil

Üçüncü kota

SON günlerde bir «Üçüncü Parti» sözü dolaşıp duruyor ortalıkta. Üçüncü Parti deyince, ben önce «Üçüncü Kota» anladım. Çünkü yıllardır kafalarımızın içi kotalarla doldu. İkinci kota ithal malları, üçüncü kota ithal malları... Ama, doğrusu, bu Üçüncü Parti'nin de ikinci, üçüncü kota mallarından yararlananlardan başkasına yarıyacağını sanmıyorum. Hem adı da Hür Demokrat Parti'ymiş. Eh, adı da fena değil. Hem hür, hem demokrat. Yoksa birinci Demokrat Parti hür değil miydi? Hür değildi de bunca kötülüğü nasıl yaptı?

Şu hürriyet denilen haspayı bir bulabilsem yok mu, vallahi ıcığını cıcığını çıkaracağım. Ne geliyorsa başımıza, hep ondan geliyor. Baksanıza tüy gibi oturmuş Demokrat Partinin tepesine: Hür Demokrat Parti:

Buyurun köle Demokratlar, Hür Demokrat Partiye!

Efeeem!

İKİ kişi konuşuyorlar. Biri:

— Metelik yok azizim, diyor, kasa bomboş!

Öteki:

— Benden de al o kadar, diyor. Benimki de tamtakır!

Ne var bunda? Hiç! İki kişi, birbirlerine parasız olduklarını anlatıyorlar, değil mi? Ama öyle değil kazın ayağı. Bu iki adam, Avrupada, bir başkentte konuşuyorlar. Konuşabilirler, değil mi? Ama bu başkent, Batı Almanya'nın başkenti Bonn'dur. Konuşanlardan biri Amerika Birleşik Devletleri'nin Maliye Bakanı Mr. Anderson, diğeri de Batı Almanya Başbakanı Adenauer!

Aralarında bir üçüncü kişi daha olsaydı ve o da ben olsaydım, ne derdim biliyor musunuz? Kapıyı yüzlerine kapatır:

— Allah versin, derdim.

Ama o üçüncü kişi ben değil de, Menderes olsaydı, ya da Zorlu, kalıbımı basarım ki şöyle derdi:

— Kasanız tamtakır mı? Ben size yardım edeyim yahut. Kaç milyon istediniz? Dolar mı? Mark mı? Sterlin mi?.. Efeeem?..

«Bir ömür böyle geçti...»

1939...

— Ah, şu savaş bir bitse!

1946...

— Ah, Demokrat Parti şu seçimi bir kazansa!

1954...

— Ah, şu Demokrat Parti bir yıkılsa!

1960...

— Ah, şu yeni parti bir kurulsa!

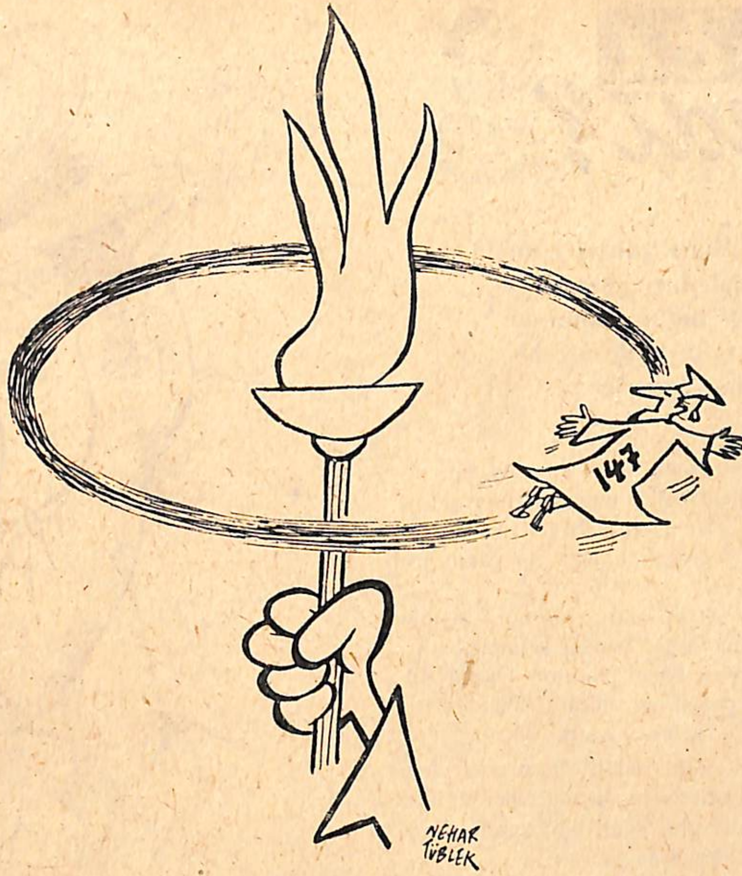
— Ah, şu parti bir yıkılsa!

— Ah, şu parti..

—Ah..

— Aaaah ah!..

«Bir ömür böyle geçti!»

YAZISIZ

Olsaydı... Bulsaydı...

AMERİKA'nın yeni Başkanı Kennedy:

— Beyaz Saray sâdece siyasi liderliğin merkezi değil, ahlâk liderliğinin de merkezi olmalıdır...» demiş.

Ah ne olurdu, Kennedy bu sözü 1950 de söylemiş olsaydı! Söylemiş olsaydı da bizimkiler de duymuş olsaydılar! Ah ne olurdu, hindi gönderecekleri yerde azıcık bu sözlerden gönderselerdi! Gönderselerdi de, muska yapıp bizimkilerin boyunlarına taksaydık! Taksaydık ta, bizimkiler akıllarını havyarla yemeseydiler!..

— Fazla kaçırmamak için daima gözümün önünde bulunduruyorum azizim!..

YAŞAR ÖZEN

Metazori!

Halde, gedik usulünün kaldırılacağını gazeteler haber veriyorlar.

Halde gedik usulü diye; sabahtan akşama kadar sırtlarında yük taşıyan hamalların kazançlarına bazı adamların metazori ortak olmasına deniyormuş.

Nasıl olur demeyiniz. On yıl, elliden altmışa kadar nasıl olduysa öyle: Metazori!

Diyalog

— Duydunuz mu, Gazeteciler Cemiyetinin yıllık kongresinde Bahadır Dülger ve Burhan Belge, cemiyet üyeliğinden tardedilmişler.

— Kimdir bu Bahadır Dülger ve Burhan Belge dedikleriniz?

— Şimdi Yassıada'da bulunan sâbık iki gazeteci ve sabık iki milletvekili...

— Pekiy neymiş suçları?

— Suçları mı? Ne olacak, D. P. iktidarında basına karşı düşmanca tutumları...

— O halde kuzum, bu tart işi neden bahsettiğiniz gazeteciler iktidarda iken değil de, düştükten sonra oldu?

— Canım uzatmaaa... Atasözünü bilmiyor musun?.. «Türkün aklı...» der geçersin!

Eski, yeni

Eskiden:

İktidar vardı, hak yoktu.
Partiler vardı, demokrasi yoktu.
Lâf vardı, hürriyet yoktu.

Şimdi:

Hak var, iktidar yok.
Demokrasi var, partiler yok.
Hürriyet var, lâf yok..

Şu hale bakınız, bir devirde «var» olan öbür devirde «yok» oluyor. Biz, ne zaman rahat edeceğiz biliyor musunuz?

Hak var, iktidar var,
Partiler var, demokrasi var,
Lâf var, hürriyet var,
olduğu zaman!

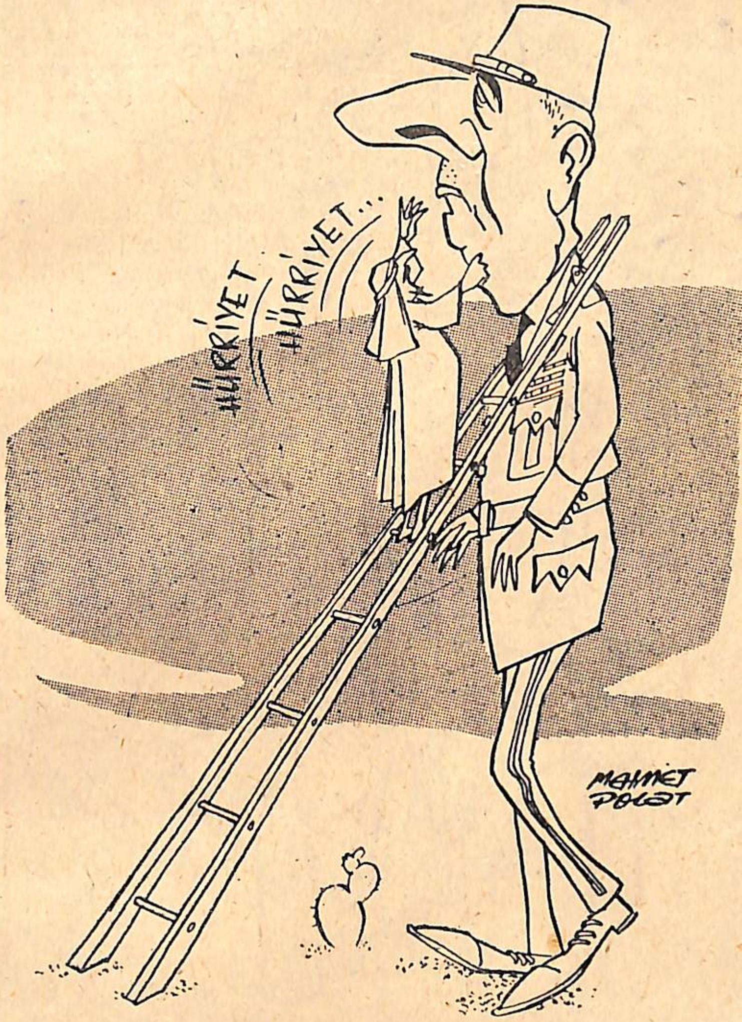
İki at

Turuva atı, Turuva atı, Turuva atı. Son günlerde tarihte pek önemli rol oynamış bu tahta attan pek sık bahsedilmeye başlandı.

Biz, Turuva atının bir işe yarıyacağından pek emin değiliz.

Demirkırat ne işe yaradı ki tahtasından hayır bekliyelim!

Hür Cezayirliler De Gaulle'e seslerini duyurmaya çalışıyorlar.
(Gazeteler)

YAZISIZ!

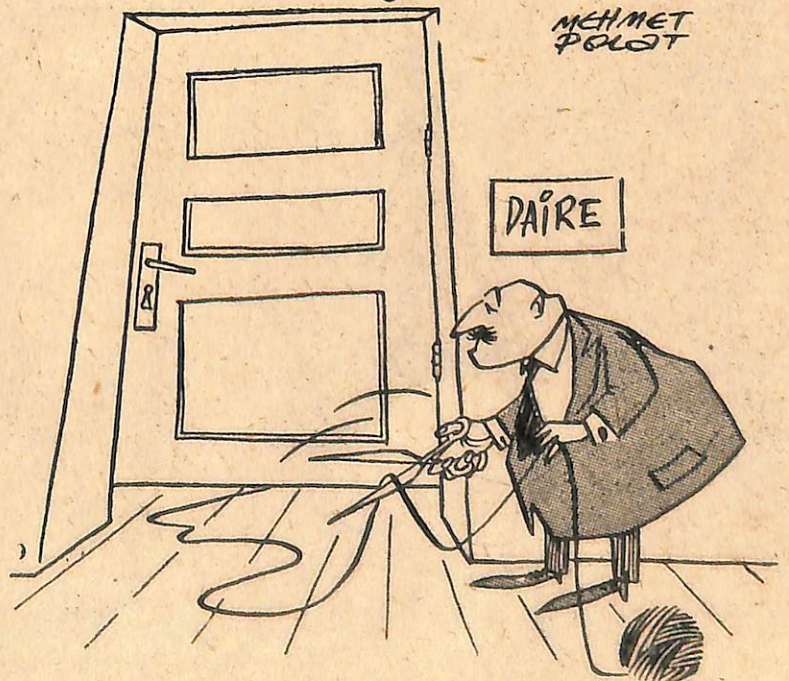

— Bizimki ağaçları koruma derneğinde üyedir de!...

— Kes biiiir....

Dairelerde örgü ören bayan memurlar cezalandırılacak.

YAZISIZ

YILBAŞI gecesi, Büyük Otelin salonlarında yine bir tek boş masa yoktu. Biz yine ayni aile ve arkadaş grubu, müziğe en uzak köşedeki masada idik. Yeni yıla girmemize beş dakika vardı. Her masadan haykırışlar, kahkahalar yükseliyordu. Birdenbire bütün bu sesleri bastıran tiz, keskin, kulakları tırmalayan bir ses yükseldi:

— Lâde...s!

Bu, «imdat» der gibi, en uykulu dikkati kendisine çeken bir haykırıştı. Herkes yerinden kalkarak, başını uzatarak sesin geldiği tarafa baktı. Yalnız ben kımıldamadım. Çünkü «lâdes!» diye bağıran, bendim.

Herkes bana bakıyordu. Hayretten, utançtan, sevinçten dona kalmışım. O kocaman ses, koyu siste imdat istiyen vapur düdüğü gibi keskin ses benden nasıl çıkmıştı? Tam bir senedenberi bu başarı, bu sevinç, bu zafer ânını kolluyordum. Geçen yıl, yine bu masada, yılbaşı hindisinden çıkan incecik kemikle lâdes tutuştuğumuz arkadaş, Haldun'du. O da, ben de Gülsen'i seviyorduk, onunla evlenmek istiyorduk. Haldun benden daha zengindi, ben ondan daha âşıktım. Gülsen tereddüt ediyordu. Nihayet geçen yıl başı gecesi, yine bu masada, Gülsen'in tavsiyesi üzerine, Haldunla lâdes tutuştuk. Kim kazanırsa Gülsen'i o alacaktı. Bir sene, tam bir sene birbirimizi kandırmaya boş yere uğraştık. Fakat Haldun benden önce ümidini kesti. Üç ay var ki, elime bir şey tutuşturmaya çalışmıyor. Ben de vazgeçmiş ve unutmuş göründüm. Mühlet yeni yıla kadardı. Son geceyi, hattâ son saati bekledim. Tam gece yarısına beş dakika kala, cebimden dolma kalemi çıkardım, kapağını açmaya uğraştım. Sıkışmış gibi gösterdim. Haldun yanımda oturuyordu. Kalemi ona uzattım:

— Sen benden daha kuvvetlisin, dedim, ellerim de terli, açamıyorum, sen bir zorla.

Haldun kalemi alır almaz avazım çıktığı kadar bağırdım: «Lâdes!»

Masadakilerin hepsi meseleyi biliyordu. Bir de alkış koptu. Gülsen bağırdı:

— Bravo!

Elini uzattı, öptüm.

Birkaç dakika sonra yılbaşına girdik. Gülsen'i dansa davet ettim.

Hikâye ağızdan ağıza ve masadan masaya yayılmıştı. Bütün salon bizi alkışladı. «Lâdes, lâdes» diye bağırışanlar vardı.

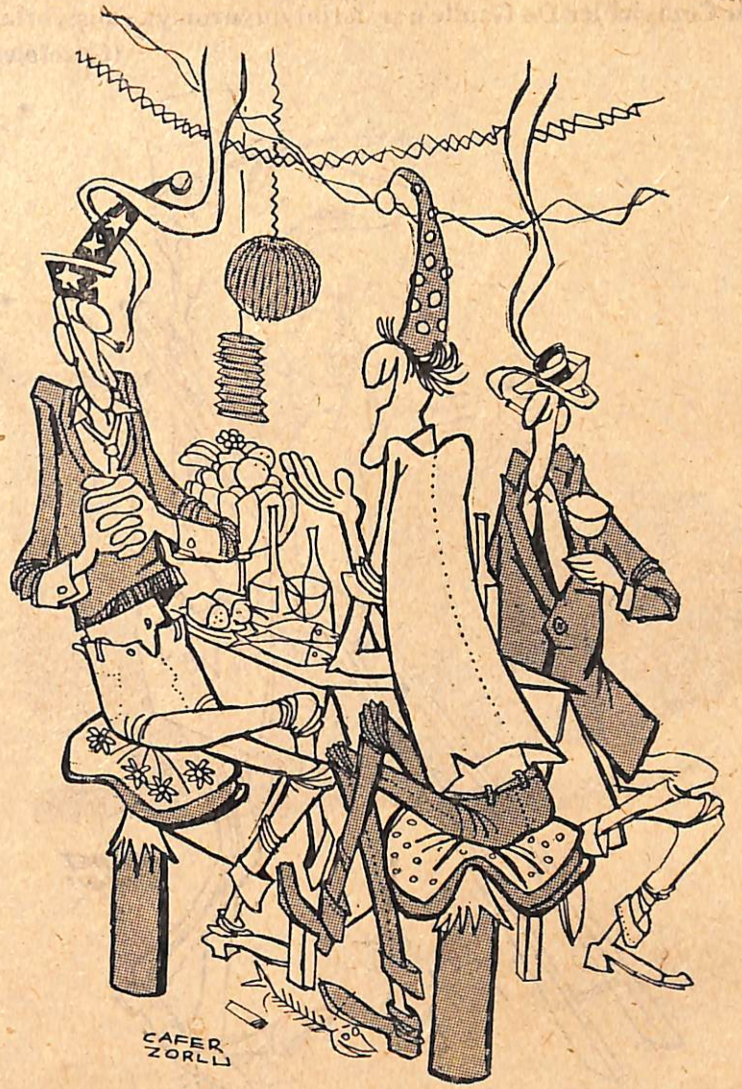
Gülsen dedi ki:

— Kazanacağınıza emindim. Çünkü bunu siz de çok istiyordunuz, ben de. Aşk bizi imtihan etti.

Masamıza dönünce Haldun şerefimize bir şampanya ziyafeti çekti. Sabaha kadar çok neşeli idik.

İki sene sonra bir kız çocuğumuz oldu. Adını ne koyduk, biliyor musunuz?... Lâdes!

Şeytançekici

— İyi ki minder getirmişiz çocuklar!

Üç takım elbise!

Boğaziçi vapurunda iki arkadaş konuşuyorlardı:

— Dün terzide bizim Kaya'ya rastladım.

— İnanılmıyacak şey... Demek senelerden beri göre göre bıktığımız o kirli siyah elbiseyi atmağa karar vermiş...

— Daha garibi, bir değil üç kat elbise birden yaptırıyor...

— Buna hiç inanmam.

— Gözümle gördüm. Biri lâcivert, biri gri, biri kahverengi...

— Tuhaf şey... İhtimal evleniyor...

— Ben de öyle sandım ve sordum. Ne cevap verdi bilir misin? «Evlensem kendime üç kat elbise yaptırmağa nereden para bulacağım?. Bilâkis karıyı boşuyorum» demez mi.

*

Müjde

Bir yaşındaki çocuğu ile sokaktan gelen bayan, sevinçle kocasına bağırır:

— Müjde... Sevim konuşmağa başladı...

— Ya!... Maşallah, maşallah! Ne dedi?

— Yolda kocaman bir öküz geçiyordu. Onu görür görmez: «Baba! Baba!» diye bağırmaz mı?.

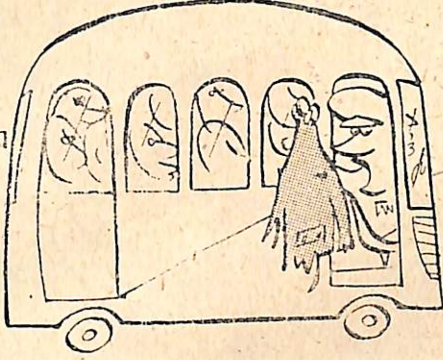
Masalık...

Sobalık!...

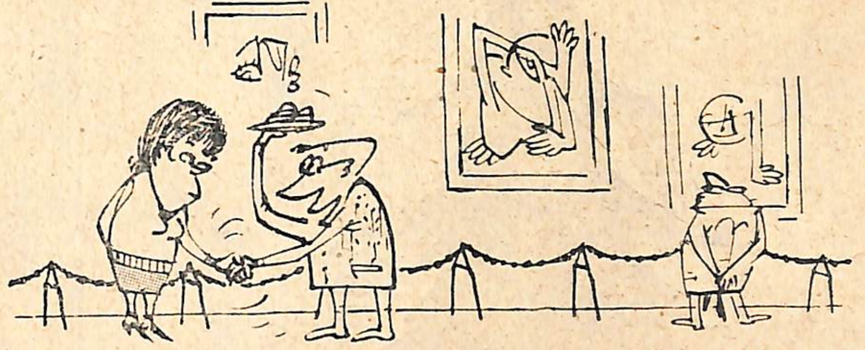
TONGUÇ YAŞAR

OTOBÜSLERDE UNUTULAN EŞYA SAYISI ARTIYOR
GAZETELER..

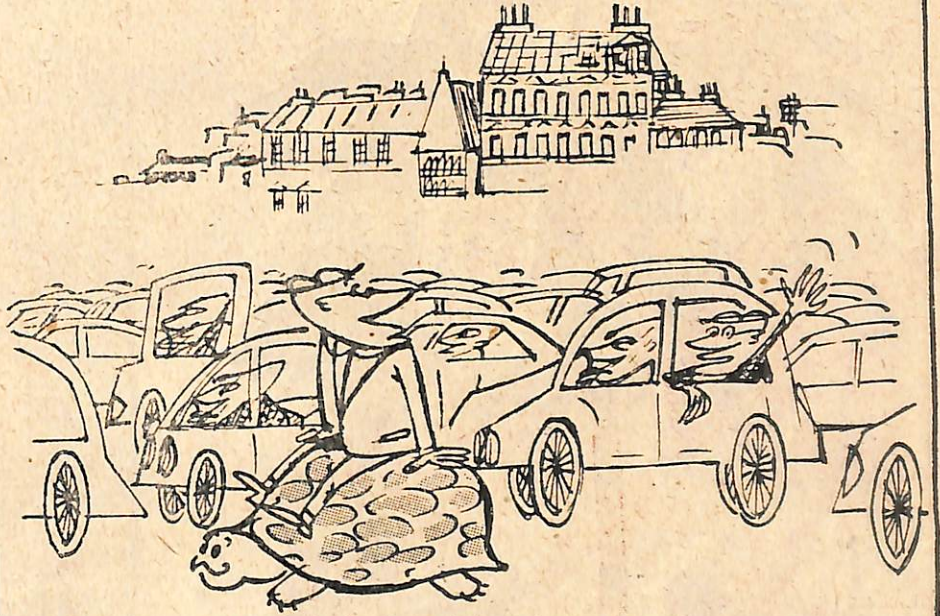
– CEKETİNİZİ UNUTTUNUZ BAYIM!.

LONDRA DA TRAFİK KAZASI GEÇİREN BİR VATANDAŞIMIZ RESİM SERGİSİ AÇTI
"GAZETELER"

– GEÇMİŞ OLSUN, İNŞALLAH İYİLEŞİRSİNİZ!..

KARAKÖY DE TRAFİK DURUMU ÇOK SIKIŞIK
"GAZETELER"

– OOO! BUGÜN İŞİNİZ ACELE GALİBA AHMET BEY!..

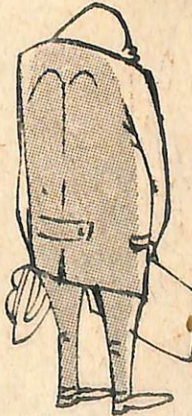
KİRALIK

YAZISIZ

HAFTANIN KARİKATÜRLERİ

MEMURLARLARDAN HALKA NAZİK DAVRANMALARI İSTENDİ
GAZETELER

LÜTFEN BUGÜN GİDİNİZ, VE BİR ZAHMET YARIN TEŞRİF EDİNİZ!

—BUNLAR DA KİM ?
—GEÇEN SENEKİ NİŞANLILARIM...

—ZAVALLININ NE DAMI VAR NE BACASI...

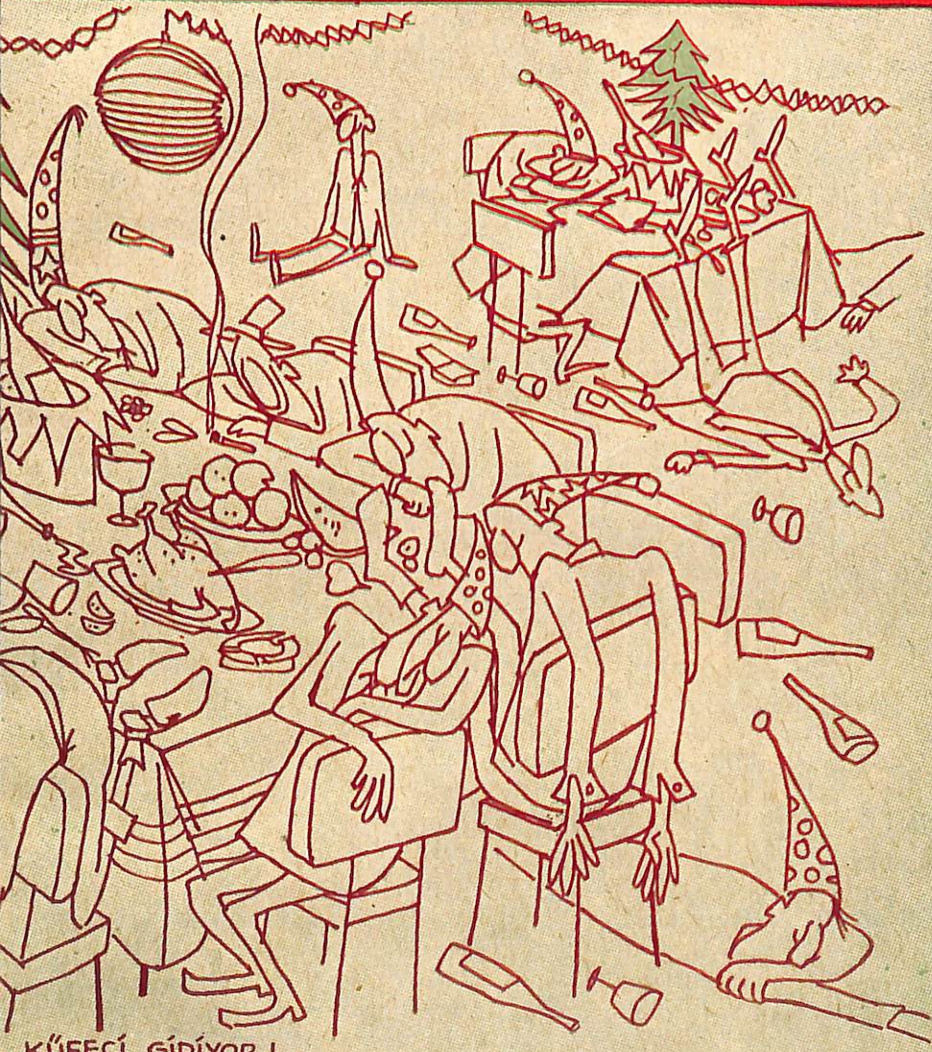

—ÇABUK OLALIM B

—SORMA ANNECİĞİM, DÜN AKŞAM NE EĞLENDİK, NE EĞLENDİK !..

NEHAR TÜBLEK

YILBAŞI HAZIRLIĞI !

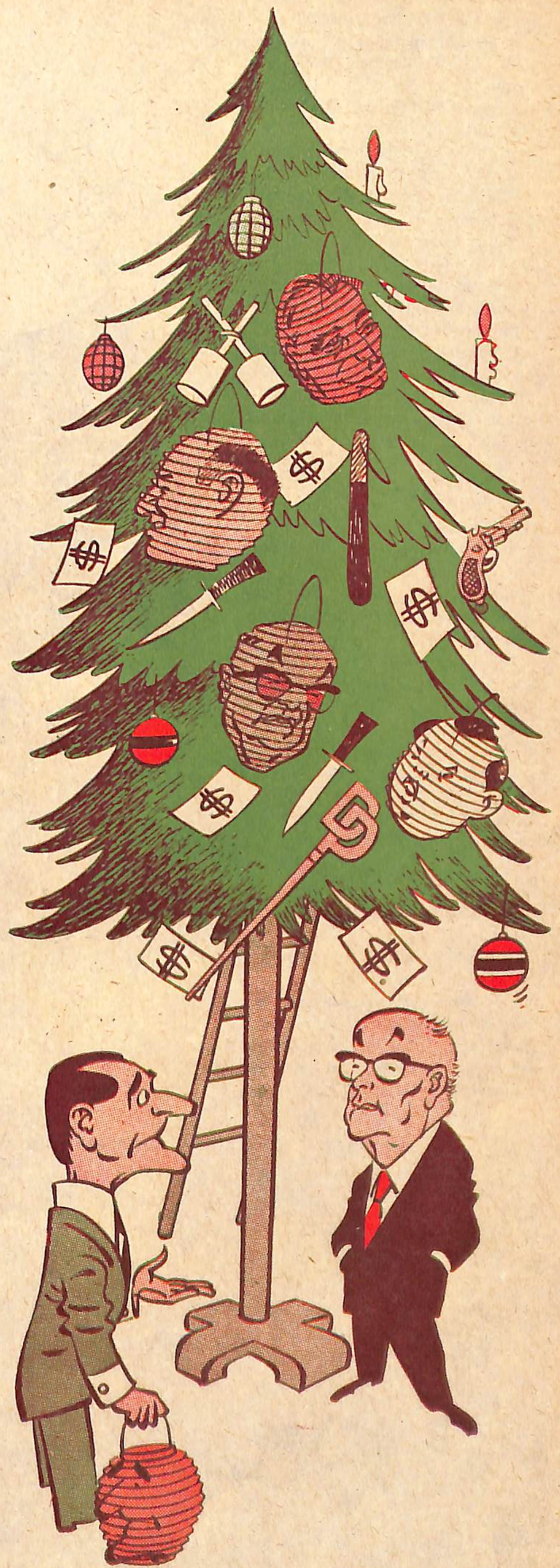

..., KÜFECİ GİDİYOR !...

—BAKALIM BUNA DA DAYANABİLECEK Mİ ?..

—ELİNDEKİNİ ASMIYOR MUSUN ?..
—KIYAMIYORUM !...

Boynuz

Mevsim, kış ya... Hep nezleden, soğuk algınlığından bahsedilir.

C. Bey, göğsünün ve bilhassa sırtının fena ağrıdığından şikâyet ediyordu.

Arkadaşı S. bey, derhal alâkadar olmuştu:

— Boynuz çektir, birader, boynuz çektir... Boynuz bire birdir!

C. bey, bu arkası kesilmeyen boynuz tavsiyesini pek dinlemiyordu. Arkadaşı bunu farkketti ve dehşetli kızdı:

— Bana inanmıyor musun? Boynuzun faydasını nefsimde tecrübe ettim, diyorum sana...

C. bey dayanamadı, başını salladı:

— İyi, hoş söylüyorsun ama, senin varmış, faydasını görmüşsün.. Fakat bakalım, senin gibi herkesin de boynuzu var mı?

※

Kurnazlık

Bayan Emel, komşusu Bayan Rikkatle konuşuyordu. B. Emel sordu:

— Kuzum, Allah aşkına, kocandan nasıl edip te, sık sık para koparıyorsun?

B. Rikkat güldü.

— Oh! dedi. Gayet basit! Annemi bizim eve davet ediyorum, geliyor. Birkaç gün sonra, safi sinir kesilen kocama, annemi savacağımı, fakat kendisine biraz harçlık vermek lâzım geldiğini söylüyorum.. Ne istersem koparıyorum.

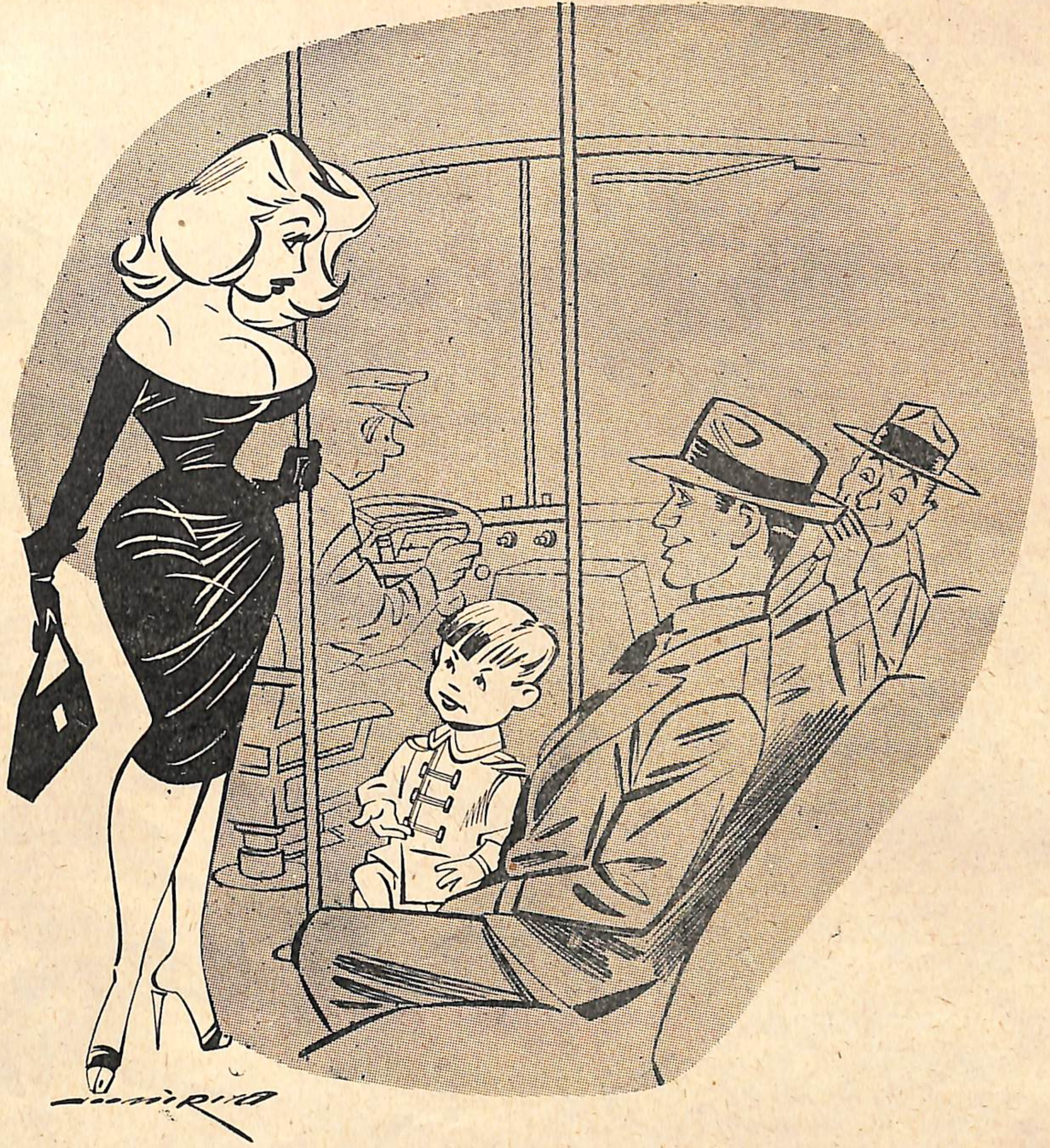
※

Anlıyalım

Bayın sabrı tükendi, hizmetçiye çıkıştı:

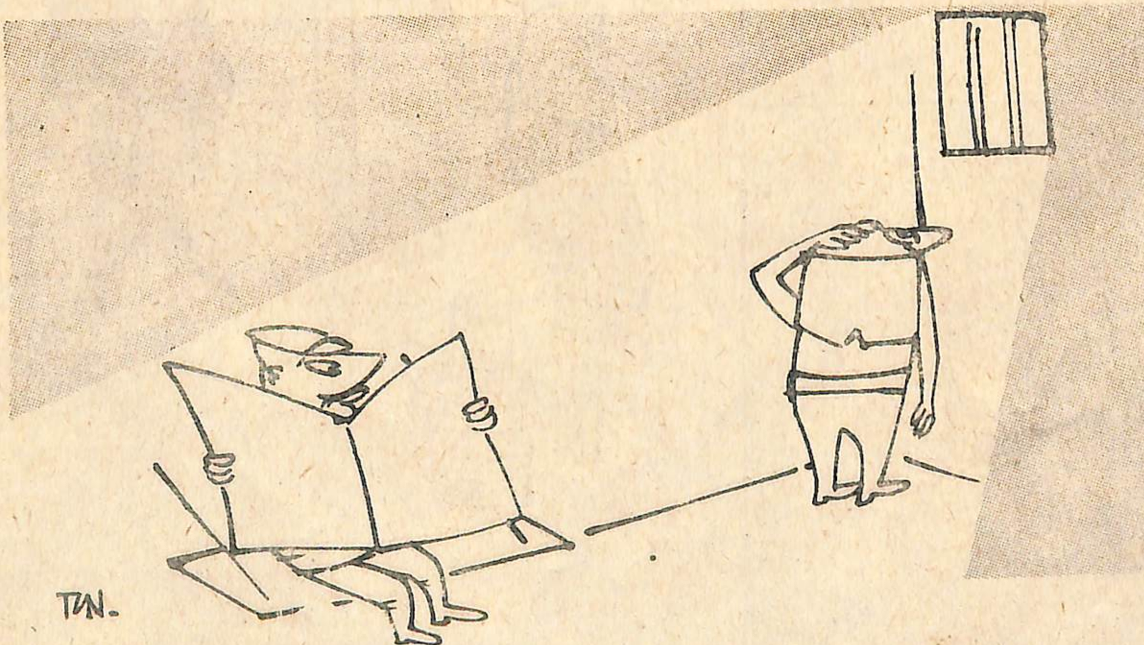
— Artık çok oldun. Öğleye doğru kalkıyorsun, evin içinde yarı çıplak dolaşıyorsun, pis ellerini her yere sürüyorsun, terbiyesizce cevap veriyorsun, önüne rastgelene küfrediyorsun... Yoksa kendini karım mı zannediyorsun??!!...

Saygı kampanyası:

— Buyur abla, yerimi vereyim!...

Affedilen mahkûmların yüzde otuzu yine cezaevine döndü. (Gazeteler)

— Ne üzülüyorsun be... Affedilen profesörler bile döneceklermiş!...

Öyle ya!

Hanım, hizmetçiye çıkıştı:

— Ne zaman seni arasam, ya oturuyor, ya yatıyor görüyorum...

— Kabahat sizde hanımcığım, hep ayaklarınızın ucuna basarak sessiz sessiz geliyorsunuz!.

Masum!

Bay Cudi tramvayda tesadüf ettiği masum yüzlü genç kızı, sokakta da takip etti. Biraz iltifat görünce yaklaştı, konuşmağa başladı:

— Bir sinemaya gidelim mi?

— Gidelim amma, uslu duracağınızı vaad edin.

— Tabii efendim. Sonra arka sıramızda oturanlar, ne derler?

— Doğru... Bari biz en arkadaki koltukta oturalım!

Yılbaşı istekleri!

Bayan bir bardak şampanya daha içti, sonra:

— Ne olursa olsun, dedi, bu kış bir kürk manto daha yaptıracağım.

Baylardan biri fısıldadı:

— Kimbilir gene kaç hayvanın derisi yüzülecek..

LÂLENİN Şemsiyesi

OSMAN «Hasıraltı» şirketinin en eski memurlarından biriydi. Sakin, sessiz, kendi halinde bir adamdı. Yakasında, omuzlarında daima bir kaç avuç kepek bulunurdu. Ömründe ütü görmiyen pantalonu bir şalvara benzerdi, ceketinin cepleri, öte beri taşımadan sarkmış, heybeye dönmüştü. İşinin başına tam saatinde gelir, tam saatinde defterlerini kapayıp giderdi. Vazifeşinas, dürüst, gayretli bir memurdu.

Fakat, günün birinde Osmanın hayatı altüst oldu, vazifeşinaslığı, dürüstlüğü kalmadı, gayreti elinden gitti. Buna hep yağmur sebep olmuştu. Yağmurlu bir havada Lâleye rastgelmiş, onu şemsiyesinin altına almış, ondan sonra adamcağıza olanlar olmuştu.

O gün Osman, Lâleye şemsiye altında ilânı aşk etti... Lâle, kurnaz bir tereddütle ikinci bir randevu kabul etti... Fakat ancak üçüncü randevuya geldi. Nihayet Osman, işin böyle yürümiyeceğini anladı, sevgilisine evlenme teklif etti ve samimiyet göstererek alnının terinden biriktirdiği elli bin lira parası olduğunu da söyledi...

Lâle, bu izdavaca hiç de taraftar değildi, değildi ama, ayağına kadar gelen elli bin lirayı da tepemezdi. Ne yapacaktı?

Kurnaz kadın ne yapacağını düşünerek, Osmanla her pazar buluşmağa başladı. Buluşuyorlar ve kâh Adalara, kâh Floryaya, bazan da Boğaziçine gidip geziyorlardı. Zavallı Osman, her pazarını Lâleye feda ediyordu.

Bir cumartesi günü akşamı, «Hasıraltı» şirketi müdürü, Osmanı çağırdı ve yeni senenin bilânçoları yapılacağından lûtfen pazar günü de çalışmasını rica etti. Osman bu emre benziyen ricayı reddedemiyecekti, edemiyecekti ama, ertesi günü Lâle onu bekliyecekti... Müdüre: «Peki efendim, emredersiniz» deyip çıktı, doğru masasının başına gelip Lâleye mektup yazmağa başladı:

«Ruhum sevgilim,

«Benim o lânet, enayi, sersem müdürüm yarın çalışmamı emretti... Çaresizlik karşısında yarın maalesef seninle beraber...»

Bu esnada müdür odaya girdi. Osman telâşla zarfı kapadı ve akşam bizzat eli ile mektubu postaya verdi. O dakikadan itibaren de içine bir kurt girdi: Ya yazdığı mektup müdürünün eline düşerse hali ne olurdu?

Bütün gece uyumadı. Eğer müdürü kendisinden bahsederken, lânet, enayi, sersem dediğini haber alırsa onu mutlaka kovardı... Bir haftayı kâbus içinde geçirdi. Ertesi hafta pazar günü Lâleye ilk sözü:

— Aman, diye yalvarmak oldu, sana geçen hafta yazdığım mektup bizim müdürün eline geçmesin, eğer geçerse istikbâlim mahvolur, rezil olurum.

Lâle, şeytandan ilham aldı, hemen sırıttı ve derhal Osmana teminat verdi. Bu mektup hiç kimsenin eline geçemezdi, onu bin parça yırtıp yakacaktı. Bu sözlerden sonra Osman geniş bir nefes aldı ve rahat gönülle sevgilisinden ayrıldı.

Bu mülâkattan iki gün, üç saat, on dakika sonra Lâleden bir mektup geldi. Sevgilisi bundan sonra kendisiyle artık görüşemiyeceğini bildiriyordu. Osman bundan bir şey anlamadı; mektup geldikten yarım saat sonra da uzun boylu, dik bakışlı, külhanbeyi bir züppenin ziyareti beynini bütün bütün altüst etti: Eğer bu züppeye beş bin lira vermezse Lâleye yazdığı o mahut mektubu, müdürünün eline verilecekti!...

«Hasıraltı» şirketi memurunda şafak attı, gık bile demeden beş bin lirayı verdi. Fakat iş bu kadarla kalmadı, bir hafta sonra bir beş bin lira daha verdi, on gün sonra ayni tehdit altında kaldı. Nihayet iki ay zarfında alnının teriyle biriktirdiği elli bin liradan elinde beş para kalmadı...

Artık Osman, elbiselerini satmak derecesine gelmişti. Günün birinde ceketinin başında bir hayli göz yaşı döktükten sonra ceplerinde bir şey olup olmadığını muayeneye başladı..

Ceketinin cebinde ne buldu dersiniz?. Mektubu!... Lâleye yazdığı o mâhut mektubu!... Onu iflâs ettiren, felâketine sebebiyet veren mektubu buldu!...

Meğer zavallı Osman mektubu yazdığı esnada odaya müdürü girince telâşla zarfa koyamamış, zarfı boş kapamış, mektubu da acele ile cebine sıkıştırmıştı.

Ş...

Belediye zabıtasına tabanca verilecek (Gazeteler)

YAZISIZ!

— Kurucu Meclis kuruluyor!
— Bakalım kimler kurulacak?!

Salıncakta 4 Kişi

HÜSEYİN KORKMAZGİL

O gün dört kişi çıktı şehirden. Biri manifaturacı Tahir beydi, biri koyun tüccarı Hakkı efendi, biri nakliyeci Osman bey, biri de öğretmen Bay Hamdi...

Tahir bey, bir dostunun özel arabasıyla gitti. Hakkı efendi, motörlü trene yetişmek üzere yeğeninin kamyonunun şoför mahalline kuruldu. Osman bey kendi özel arabasıyla, Bay Hamdi de otobüsle gitti.

Manifaturacı Tahir Bey yeni mal getirecekti. Koyun tüccarı Hakkı efendi fıtıktan ameliyat olacak, gezecek ve koyun piyasasını öğrenip dönecekti. Nakliyeci Osman bey onar tonluk iki mazotlu çekecekti. Öğretmen Bay Hamdi de bir kaç yıldır hazırladığı bir okul kitabını bastırabilmenin yollarını araştıracaktı.

Dördü de İstanbul'a gidiyordu. Ayrı gün ve saatlarda İstanbul'a vardılar. Sirkeci'de dört ayrı otele yerleştiler.

Günlerden cumartesiydi. Manifaturacı Tahir bey, «Şu Beyoğlu'na bir çıkayım hele..» dedi ve Beyoğlu'na çıktı. Koyun tüccarı Hakkı efendi, «Hele şu Beyoğlu'nu bir dolaşayım..» dedi ve Beyoğlu'na çıktı. Nakliyeci Osman bey, «Önce bir Beyoğlu yapmalı..» dedi ve Beyoğlu'na çıktı. Öğretmen Bay Hamdi, «Şu Rıza beyi görmeliyim..» dedi ve Beyoğlu'na çıktı. Saat dörtte, yâni onaltıda dördü de Beyoğlu'ndaydılar. Birinin kafasında bir kamyon dolusu kumaş, birininkinde iki sürü koyun, birininkinde iki mazotlu, birininkinde de bir kitap vardı. Saat onyedide İstiklâl Caddesi'nde ikisi karşılaştı.

— Oooo, Tahir bey, siz buralardasınız ha? Ne zaman geldiniz yahu?

— Onbeş gün oldu ben geleli. Demek siz de buradasınız ha? Bak sen şu işe... Eee, neye geldin bakalım?

Bay Hamdi'yle Osman beyin karşılaşmaları da böyle oldu. Bu iki çiftin karşılaşmaları da tıpkı böyle oldu.

— Aman ne tesadüf, ne tesadüf!.

— Demek hep İstanbul'dayız? Bak sen şu ise..

Önceleri, yâni memleketlerinde birbirleriyle selâmlaşmıyan bu dört kişi, İstanbul'da, İstiklâl Caddesi'nde kırk yıllık dostlar gibi sarmaş-dolaştılar... İkişer ikişer kolkola girdiler. Saat ondokuzacak gezdiler. Bu arada, dördünün de kafasının içi şöyleydi: Koyun tüccarı Hakkı efendi, «Çoğa patlar azizim, en iyisi bir bahane bulup sıvışmalı» diye düşünüyordu. Manifaturacı Tahir bey, «Ne diye benden yesinler?» Bu keraneciler adam yerine bile komazlardı beni memleketteyken» diye düşünüyordu. Nakliyeci Osman Bey, «Hamdi'yi geç bir kalem. Onu nasıl olsa ekeriz. Acaba Tahir öder mi? O dürzüden de para çıkmaz be birader» diye düşünüyordu. Öğretmen Bay Hamdi'yse, «Ben teklif etsem çirkin kaçar mı acaba? Bunlar ağa adamlar be birader. Benim maaş bunların garson parası bile değil» diye düşünüyordu.

Yarım saat daha gezdiler. Dördü de yutkunup duruyordu açlıktan. Sonunda koyun tüccarı Hakkı efendi dayanamadı, nakliyeci Osman beye:

— De bakalım patron, dedi, yemeği nerde yiyeceğiz?

Osman bey yutkunarak güldü:

— Yooo, Tahir bey dururken patronluk bize düşmez. Ağamız Tahir beydir. O ne derse o olur. Hadi bakalım Tahir bey, öldük açlıktan. Ne dersin Hamdi bey?

Bay Hamdi utangaç-utangaç gülümsedi:

— Valla ne diyeyim? Buyurun isterseniz şuracıkta birşeyler atıştıralım...

Tahir bey:

— Hayır azizim, dedi, sürü kimdeyse ağa odur. Bir koyun eksik dedin mi, zevkli bir gece geçiririz yâni. Haklı mıyım ama Hamdi efendi?

— Valla ne diyeyim? Buyurun isterseniz şuracıkta..

Hakkı efendi, içinde sürüler dolaşan kafasını tatlı-tatlı salladı. Son ra kalabalığın ortasında birden durarak:

— Ulan yavrum, dedi, bir koyun değil beş koyun feda olsun. Amma, şimdi devir sizlerde kardaşım. Bizim koyunlar daha dağda yayılıyorlar, sizin paralar cepte be kardaşım. Ne dedin bu sözüme Hamdi efendi?

— Valla ne diyeyim efendim? Buyrun isterseniz şuracıkta..

Kimin kimi sürüklediği belli olmadı, lüks bir içkili lokantaya girdiler.

— Buyrun rica ederim..

— Yoo, senden evvel geçemem. Hadi buyur..

— Canım, gir işte. Bugüne bugün koskoca bir ağasın.

— Yoo, estâfurullah, ağalık size yakışır.

Dört kişinin lokantaya girişi görülecek şeydi. Garsonlar da kapıda durmuş:

— Buyrun efendim, şöyle buyrun beyfendi..

— Buyursunlar efendim..

Gibi bilinen «teşrifatçılık» ta kusur etmiyorlardı. Yarım saat iteleşmeden sonra kalın-kalın girildi lokantaya. Etler, sebzeler, cacıklar, salatalar, meyveler... Buzlu kulüp rakısı bütün asaletiyle başköşeye kuruldu.

— Hadi, şerefe!

— Şerefin varolsun!

Bay Hamdi:

— Rakı güzel içki, fakat çok gitmemek şartıyla, dedi.

Onun bu sözü hepsini diriltmişti. Tahir bey kadehini kaldırdı:

— Ben bu meretin iki şişesini, yâni şöyle iki şişesini bir oturuşta devirdiğimi bilirim beyim, dedi. Rakıyı içmesini bilmeli. Her adam rakı içemez beyfendi. Hadin, şerefe!

Hakkı efendi:

— Size yeminle söylüyorum ki, diye aldı sözü, ben bunun beş şişesini içtim arkadaş. Hem de nerde, biliyor musunuz? Şehir Kulübünde... İnan olsun, şu kadar kaybetmedim şuurumu. Çoğu masanın altına yatmıştı. Hadi, şerefe!

— Çok doğru, dedi Osman bey. Rakı seni değil, sen rakıyı içmelisin. Ben de yıkılmam kolayberi. Bir tarihte..

O, hikâyesini anlatadursun, Tahir bey sapından tuttuğu pirzolayı havada salladı:

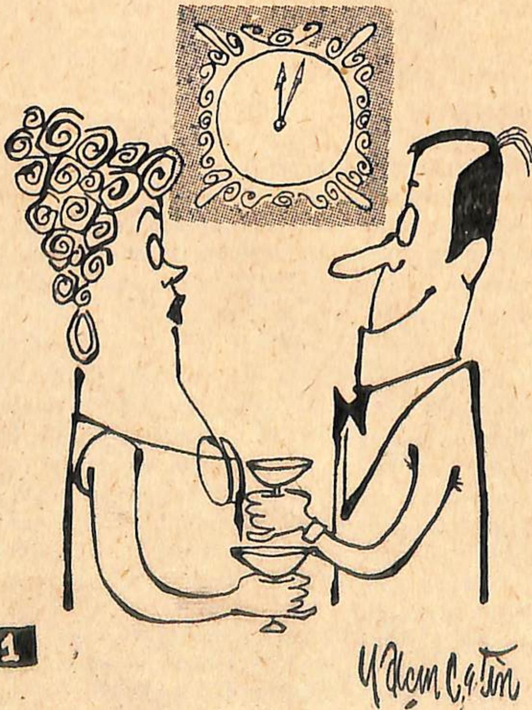
— Rakı dendi mi, durun orda! Ben bunun içinde büyümüşüm beyfendi. Bizim peder merhum sabahleyin gözünü açar açmaz başlardı. Bir kere de başladı mı, aylarca sürerdi artık. Ben nah şu kadardım rakıya başlayınca. Gerçi müskirat dinimizce de yasak amma, rakıdan bahis yok. Kuran-ı Kerim şarabı yasak etmiştir. Şaraben tahûrâ...

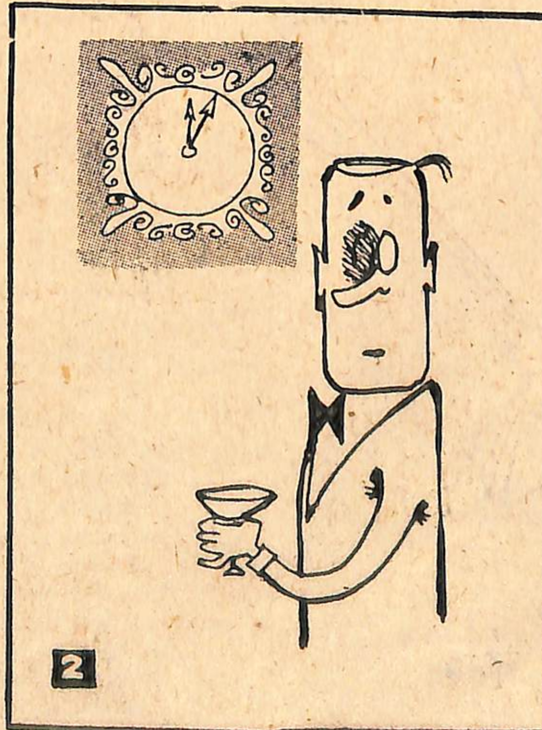
Bir kahkahadır yükseldi masadan. Tahir bey kadefe sarıldı:

— Hadin bakalım! Sen dalga geçiyorsun Hamdi bey. Yoo, kabul etmem. Benim masamda ya hep, ya hiç. De kaldır bakalım şu kadehini.

Hakkı efendi ağzını peçeteye sildi, bir sigara yaktı:

— Gene bir tarihte, diye başladı.

— Tebrik ederim hamfendi, bir yaş daha aldık..

Ve geçmiş bir düğünde olup bitenleri anlatmağa koyuldu. Düğünde rakı içme şampiyonluğu kendisinde kalmıştı. Sözü şöyle bitirdi:

— Birinci kadehe kuzu kadehi derler. İyi belleyin bunu. İkinci kadehe aslan kadehi, efendime söyleyim, üçüncü kadehe de eşşek, affedersiniz eşşek kadehi derler.

Yakın masalardan bile gülenler oldu Hakkı efendinin bu anlattığına.

— Öyleyse biz üçüncü kadehleri çoktan geçtik, dedi öğretmen Bay Hamdi.

Buna daha çok güldüler. Neden sonra Tahir bey:

— Hayır, aslâ ve aslâ kabul etmem! diye bağırdı. Biz daha birinci kadehlerdeyiz. Benim masamda herkes birinci kadehtedir. On kadehte içse gene de birinci kadehtedir. Hadin beyler, şerefe!

Nakliyeci Osman bey, kadehi aldığı gibi koydu masaya:

— Bırak şu benim masa lâfını be birader, dedi. İkide bir benim masa benim masa deyip durma Allahını seversen. Bizi buraya sen getirmedin Tahir! Kimin masası olduğu hesap görülürken belli olur.

Hakkı efendi kadehini tokuşturmak için uzattı Bay Hamdi'ye:

— De bakalım Hamdi efendi!

— Ben aldım efendim. Valla aldım, hem şimdi..

— De canım, haltetme şimdi. İki kadeh almadan..

Tahir beyle Osman bey işi iyice azıtmışlardı.

— Bu masada benim sözüm geçer Osman! Emret, ne istersen gelsin. Garson, buraya bak oğlum!

— Hadi canım sen de... Biz bu merete başlayınca sen ekmeğe mama diyordun be oğlum. Cebinizde üç kuruşunuz olunca kendinizi kral sanıyorsunuz.

— O şeref sana ait beyfendi. Ben hiçbir zaman varlığımla öğünmemişim arkadaş. Hem öğünsem ne lâzımgelir yâni?

Yalnız bu masada..

— Hayır arkadaş, bu masada benim sözüm geçer!

Koyun tüccarı Hakkı efendi kızmıştı:

— De canım, sidik yarıştırmayın şimdi, dedi. İkinizi de biliriz oğlum. Sizler daha dünkisiniz Bırakın ki biz konuşalım azıcık ta... Hadi hadi, alın bakalım şu kadehleri.

Kadehler kalktı, kadehler indi. İndi ama, Tahir beyin kadehi galiba biraz fazlaca indi ki, betonda paramparça oldu. Kadehin kırılması çileden çıkarmıştı Osman beyi:

— Eeee, bok yeme Tahir! dedi. Deveden büyük fil var oğlum. Bu masada kadeh kırılmaz. Bu masada kadeh kırmak lâzımsa, onu ancak ben kırarım!

Ve kadehini kaldırdığı gibi betona çaldı. Garsonlar koşuşup dikildiler.

— Neyine şişiyorsun yâni? diye devam etti. Babandan kalma barakada dörtbuçuk metre malın var diye mi şişiyorsun? Sizin gibilere karaborsacı diyorlar piyasada. Bu masada kadeh kırmak demek... Ne demektir biliyor musun?

Tahir bey de boş durmuyor, onun da çenesi makinalıtüfek gibi işliyordu:

— Foyanı ortaya koyma Osman! Bu bir kazadır, bilerek kırmadım bu domuzu ben. Velev ki bilerek kırdım ne lâzımgelir yâni? İki külüstür kamyonun var diye önünden geçilmiyor be herif. Nesin yâni? Daha dün çerçilik yapıyordun köylerde be birader. O kamyonları da nasıl temin ettiğini herkes bilir. Bana gelince, ben bugüne bugün kredi sahibi bir adamım. Hangi bankaya gitsem..

Koyun tüccarı Hakkı efendinin burun kanatları açılıp kapanıyordu. Yumruğunu masanın boş yerine otuttu:

— Beri bakın beri! diye gürledi. N'ooluyorsunuz siz be? İkinize de bok yemek düşer, anladınız mı? İki külüstür kamyonla, dörtbuçuk metre ketenle kadeh kırılmaz arkadaş! Bu masada kadeh kırmak lâzımsa, onu ancak ben kırarım, anladınız mı!

Ve masayı tuttuğu gibi ters çevirdi. Şişeler, kadehler, tabaklar, çatallar, ekmekler, sular yerle - bir oldu.

— Siz kaç paralıksınız ülen! Benim şu anda alıcı bekleyen davarım sizin gibilerin beşini alır satar, zibidiler! N'ooluyorsunuz yâni? Yâni biz kendimizi ortaya komadık diye... Ülen gibidiler, Ramazan beyi mebus yaptıran kim? Lise müdürünü sürdüren kim? On köye yirmibini siz dağıtmadınız gibidiler! İki tarla satsam dört Tahir'le sekiz Osman alırım be! Yâni biz kendimizi ortaya komadık diye...

Sonra, yanıbaşlarında kollarını kavuşturmuş, olup bitenleri seyreden garsonlara döndü:

— Bütün tabakları yığın şu masaya, hepsini kıracağım! Bu lokantada, bu masada kadeh kırmak ancak bana şayestedir arkadaş!

Bütün lokanta ayağa kalkmıştı. Osman beyle Tahir bey masanın altından çıkmağa çalışıyorlardı. Tavuğa dönmüşlerdi. Lokanta sahibi, Hakkı efendiyi yatıştırmağa uğraşıyordu:

— Hem de kırarsınız beyfendi... Hem de yaparsınız beyfendi... Bütün lokanta sizin beyfendi... Oturun beyfendi... Ne emrettiniz beyfendi?.. Hayhay beyfendi... Derhal beyfendi...

Hakkı efendi iyiden coşmuştu. Öğretmen Bay Hamdi, garsonlardan birine sokuldu:

— Hesap bu beyde, dedi. Görüverirsiniz...

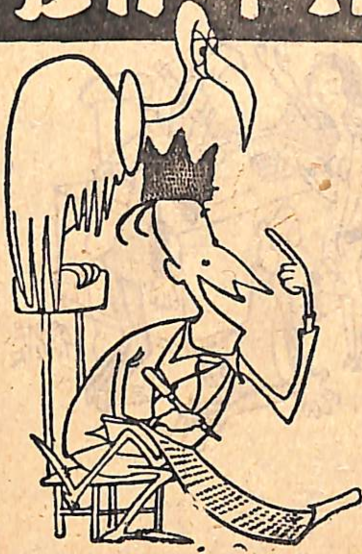
Ve bir gölge gibi kayıp gitti.

Hüseyin KORKMAZGİL

Memurlar, iş sahiplerine nâzik davranacaklar... (Gazeteler)

— Vay canına, amma çok iz bırakmış!

Bir Fıkra Anlatır mısınız?

— Benim kendi fıkralarım vardır. Size onlardan iki tane anlatayım. Bakalım okuyucular da sevecek mi?

Dr. Muhit TÜMERKAN

Diyojen...

Atinalılar, beş paralık bir menfaat için dahi kudret ve nüfuzlarını harcamaktan çekinmiyerek ve her yağlı parçaya «Bu da benim» diyerek saldırıyorlardı. Yahut, Diyojen'e böyle geliyordu.

Bu sebepten, Atinalıları dilinin zehiri ile perişan etmişti.

Atinalılar da ondan bahsederken «köpek» derlerdi.

Aç, çıplak Diyojen, bir gün eline geçirdiği kemiğin üzerindeki eti kemirirken, bir felâket oldu, iri, pis bir köpek azığını kaptı; ve üstelik Diyojen'e de hırlamaya başladı.

Diyojen, ağlamaklı oldu, fakat kendini zorlıyarak güldü:

— Et de, kemik de senin olsun. Gel inkâr etme; sen bana değil, Atinalılara benziyorsun.

Akıl!..

Tilki karganın ağzından peyniri almak istemiş; malûm... Karga artık tecrübeli; tilkinin: «Ne güzel sesin var, bir şarkı...» demesine kanmıyacak... Cevap veriyor:

— Yağma yok, ben artık akıllandım!..

Sözünü bitiremeden, peynir tilkinin yanına düşüyor...

Tilki sevinçle peyniri yerden, bağırıyor:

— Akıllandın demek, ama ne de olsa bu akıl yine karga aklı!..

— Herkesin beğeneceği bir fıkra anlatacaksak o zor. Ama benim beğendiğim bir fıkra istiyorsanız, yirmi dört saat müsaade etmeniz lâzım...

Tahsin ÖZTİN

Cumhurbaşkanı!

İki defa Demokratların Cumhurbaşkanlığı adaylığında denenen ve kaybeden Stevenson seçim arefesinde Amerika Cumhurbaşkanları hakkında düşüncelerini şöyle sıralamıştı:

Roosevelt'in Reisicumhurluğu göstermiştir ki, Amerika'yı bir diktatör de idare edebilir.

Truman'ın Reisicumhurluğu göstermiştir ki Amerika'da lâalettayin bir adam da Reisicumhur olabilir.

Eisenhower'in Reisicumhurluğu göstermiştir ki Amerika Reisicumhursuz da idare edilebilir.

Şimdi hakikî Reisicumhuru seçeceğiz.

Stevenson'un bu sözlerini seçimden sonra karşı taraf şöyle tamamlamıştır:

Kennedy'nin Reisicumhurluğu göstermiştir ki Amerika'da para ile de Reisicumhur olunabilir.

*

— Fıkrayı okuyanlar sahiden böyle bir şey olmuş sanmasınlar!

Celâlettin ÇETİN

Kız evlât!

Paris'te yayınlanan günlük gazetelerin birinde şöyle bir ilân çıkar:

«Kocamla dokuz yıldır evliyim. Beş oğlumuz var. Çok istediğimiz halde bir kızımız olmadı. Bu konuda bize yardım edecek, ya da fikir verecek kimseye minnettar kalacağız.»

Bu ilân çıktıktan sonra dünyanın dört bucağından türlü tavsiyeler, ilâç isimleri, reçeteler, fikirler yağmıya başlar. Akla hayale gelmedik türlü cevaplar bulunmaktadır. Bu arada Türkiyeden de şöyle bir mektup gelir:

«Sayın bayan,

İsteğinizi yerine getirmek için her an emrinize hazırım. İmza: Osman Sağlamiş.»

OKUYUCULARIMIZDAN FIKRALAR

Namaz!

Vakti zamanında hiç okuma yazma bilmiyen bir köye bir imam gönderip köylülere namaz kılmasını öğretmek üzere vazifelendirirler. İmam köye varır, köylüyü başına toplar:

— Arkadaşlar ben size namaz öğretmek için bu köye geldim der, ben ne yaparsam

siz de onu yapacaksınız ve böylece namaz kılmasını öğreneceksiniz.

Köylüler:

— Başüstüne imam efendi diye cevap verirler.

Hoca abdest alır, köylü de alır. Sonra cemaati safa dizer ve kendisi de en öne geçer.

— Arkadaşlar, der, beni takip edin. Ben ne yaparsam siz de onu yapın.

Hoca namaza başlar, rükûa varır, secdeye yatar, köylü de yatar.

O zaman köyde cami olmadığından alelâde boş tahtanın üzerinde namaz kılınmaktadır. Arka saftaki köylüler secdeye yatınca ön saftaki adamın birisinin tahtanın arasına burnu kısılır. Adam basar feryadı:

— Oy!. burnum kısıldı!

Arkadaki cemaat bu sesi imamın sesi zannederek hep bir ağızdan: «Oy!.. burnum kısıldı» derler.

Burnu kısılan adam tekrar eder. Arkadaki cemaat da tekrar eder.

Nihayet canı yanan adam arkadakine bir tekme atar. O da arkasındakine tekmeyi yapıştırır. Böylece namaz kılınan yer bir harp meydanına döner. Bu arada imam da bir kaç tekme yedikten sonra, aklına gelir. Yüksek bir yere çıkar:

— Durun arkadaşlar, namazımız bitmiştir, der. Köylü de kavgadan vazgeçer!

Bekir ESENLER

Reklâm!

Beyaz perdenin dâhî komiği Şarlo, Hollywood'a ilk geldi sıralarda, bir gün kâğıt kalem almak için bir kırtasiye mağazasına girer. Kendisine sıra gelmesini beklerken gözü, yerde bulunan bir altına ilişir. Onu almak için yere eğilir, fakat altın parayı bütün uğraşmasına rağmen bir türlü yerinden oynatamaz.

Tam ayağa kalktığı zaman, mağaza sahibi ile gözgöze gelir. Mağaza sahibi gayet pişkin bir tavırla Şarlo'ya seslenir:

— İşte böyle sağlam kolamız da vardır, size ondan bir kutu verelim mi?

Diler TÜKEL

KOMİSER OSMAN

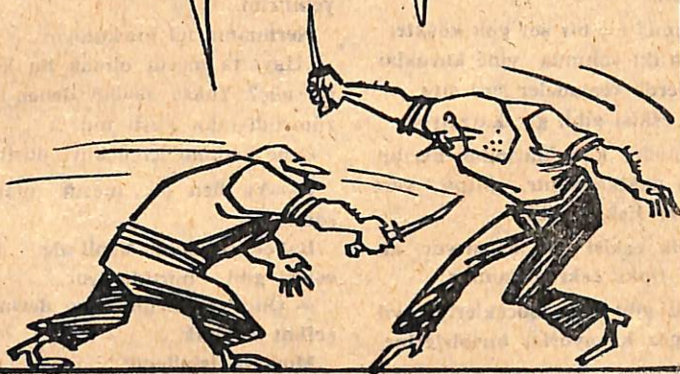
11

TURHAN SELÇUK

CİBALI KAPILI OSMAN ADIYLA TEBDİL DOLAŞAN KOMİSER OSMAN BENLİ HAYGANUS-UN TEKLİFİNİ RED EDEREK, SERTÇE BİR HAREKETLE ONDAN KURTULUR.

KOMİSERİN, KARNINA DOĞRU SAVURDUĞU BIÇAK YÜZÜNDEN SİVRİ TAHİR VÜCUDUNU ÖNE EĞER. OSMAN FIRSATTAN İSTİFADE EDEREK HASMININ GÖĞSÜNDE HATIRI SAYILIR BİR YARA AÇAR.

KOMİSER OSMAN SİVRİ TAHİRİN ÜZERİNE ÇÖKER VE BIÇAĞINI BOĞAZINA DAYAR...

SİVRİ TAHİRİN MADARA OLUŞU ÜSKÜDARLI TİLKİ MUSTAFANIN KULAĞINA KADAR GELİR.

TİLKİ MUSTAFA NE YAPACAĞINI ŞAŞIRDI. BU KÖTÜ HABERİ YENİBAHÇELİYE GÖTÜREMEZDİ. OSMANIN HESABINI GÖRMEDEN ÇİFTLİĞE DÖNMENİN NELERE MAL OLACAĞINI BİLİRDİ.

— 13 —

Nebil, boynu bükük, toprağı bekliyordu.

Müşfika, mahzun bir tavırla, sert kokulu olmalarını istediği, çiçekleri suluyordu.

Mustafa ile Neriman yakınlarında durdu.

Mustafa öksürdü.

Nebil başını kaldırdı, önce gözlerine inanamadı, gözlerini oğuşturdu, gözlerini dört açarak baktı.

Müşfika donakalmıştı.

Neden sonra, neşeli bir çığlıkla, bu köşkün, bu bahçenin tamamiyle yabancısı olduğu bir sevinç çığlığıyla koştular:

— Hoş geldiniz!...

— Safa geldiniz...

Ve bir ağızdan:

— Beraber geldiniz ha?...

El sıkıştılar, öpüştüler, sarılıştılar.

— Demek tanışıyorsunuz?

Anlattılar:

— Bir gün bizi tesadüf, Yakacıkta tanıştırdı. Ondan sonra...

Ondan sonrasını anlatmaya hacet yoktu.

Ondan sonrası işte belliydi. Köşke beraber geldiklerine göre...

Biribirlerine gülümsemelerine göre...

Müşfikalar anladı.

Ve karı koca aynı şeyi düşündü, aynı hüzünle boyunları büküldü ve ikisi de aynı hiddete kapıldı.

Anlaştıkları iki insan kendi aralarında anlaşmıştı.

Bu ihanetti.

Nebil içinden:

«— Hain Mustafa...» dedi.

Müşfika Neriman için aynı şeyi söyledi:

«— Hain...»

Ama hainler o kadar neşeli idi, o kadar mesuttu ki...

Neriman, Müşfikanın boynuna sarıldı:

— Nişanlandık Müşfikacığım, el öpmeye geldik.

Mustafa, elini Nebilin omuzuna dayadı:

— Herkesten önce size geldik.

— Ama âdeti bozduk...

— Sizden alacak yerde...

— Biz size...

— Bir hediye...

— Getirdik...

— Nişan hediyesi...

Mustafa ayrı, Neriman ayrı hediye getirmişti.

Hediyelerini verdiler.

Verirlerken kıs kıs gülüyorlardı, son derece neşeliydiler. Mustafa kıkır kıkır, Neriman fıkır fıkırdı.

Hediyeyi büyük bir şey sanmayın... Anladınız mı hediye diye verdiklerini? Hayır, keşfedemezsiniz.

Mustafa, Nebilden aldığı mektubu Müşfikaya, Neriman da Müşfikadan aldığı mektubu Nebile hediye etti.

Bir ağızdan:

— Bir ricamız var, dediler.

— Nedir?

— Bu iki küçük yassı paketcağızı, gece, yatak odanızda açınız.

— Peki... Demek bir sürpriz...

— Bizce fena bir sürpriz değil...

Oturdular, bol bol konuştular, havadan, sudan lâf ettiler, yemekte biralar içtiler, dördü de keyifliydi. Nebilin de yüzü gülüyordu, Müşfikanın da...

Gece, geç vakit odalarına çekildiler.

Neriman yattı, gözlerini kapadı: Mustafa yanıbaşındaki odadaydı...

«— Oh... Dünya ne güzel...»

Mustafa yatağına girdi, gözlerini yumdu: Neriman yan odada uyuyordu, aynı çatı altında nefes alıyorlardı:

«— Oh... Bu dünya cennettir...»

Ve eski köşkün bir odasından, karı kocanın odasından neşeli çığlıklar duyuldu, bir şeye pek şaşmış gibi olan iki insan çığlığı...

Sonra bir şapırtı işitildi: Öpüşme şapırtısı...

BİR UZUN HAVA

Âşıklar acelecidir.

Nişanlanmak için telâş etmeyen Mustafayla Neriman yıldırım nikâhı kıydırdılar.

Yazın ilk ayında evlendiler.

Neriman:

— Misafirlik sırası bende dedi.

Mustafa güldü:

— Ama beraber gideceğiz.

Gittiler.

Değişmiş hiç bir şey yok köşkte.

Yolun iki yanında yine kavaklar, daha ilerde kestaneler sıra sıra...

Gün, eskisi gibi, geç kararıyor.

Kestaneler kabuklarından ayrılıp, beş on dakikada bir, pıtpıt yere düşüyor: Eskisi gibi...

Ortalık eskisi gibi kararıyor, akşamlar tıpkı eski akşamlar.

Eskisi gibi ateş böcekleriyle yıldızlar göz kırpıyorlar biribirlerine.

Gökyüzüne bakıyorsunuz, ateş böceği dolu, yeryüzüne göz atıyorsunuz, yıldız içinde: Eskisi gibi...

Ve iki kadın yine bir ağacın altında oturuyor.

Değişmiş hiç bir şey yok...

Sadece, Nebil ile Mustafa, ilkbahardaki gibi, bahçe yolunda kolkola girmişler, sigaralarını tellendiriyorlar.

Müşfika - tıpkı eskisi gibi - homurdanıyor:

— Aldanıyorsun Neriman...

Neriman şaşıyor:

— Yine mesut değil misiniz?

Müşfika içini çekiyor:

— Değiliz Nerimancığım... Hattâ eskisi kadar bile mesut değiliz diyebilirim.

Nerimanın içi burkuluyor:

«Hayatta mesut olmak bu kadar mı güç? Yoksa saadet denen şey zümrüdüanka kuşu mu?..»

Genç kadının içine kurt düşüyor:

«— Ya ben de mesut olamazsam...»

Bahçe yolunda, Nebil de - tıpkı eskisi gibi - mırıldanıyor:

— Önceleri biribirimize derin bir şefkat duyduk...

Mustafa işkillendi:

— Ya sonra?

— Bir müddet, biribirimizi tanıyamamış olmamıza şaştık.

— Ama sonra?

— Biribirimize içimizi döktük.

— İyi, çok iyi.

— Biribirimizi iyice tanıdık... Hem biribirimizi tanıdık, hem de kendimizi anladık.

— Sonuç?

— Bütün bir ömür boyu, yok yere, ama hiç yok yere biribirimize fedakârlık etmişiz... Biribirimizi, sebepsiz yere töhmet altında bırakmışız.

— Demek beraber geçirdiğiniz ömrün bilânçosu...

Nebil, cümlenin sonunu beklemeden cevabı verdi:

— Hazin bir anlaşmazlık...

— Artık anlaştınız mı?

— Ne diyeyim bilmem ki...

Ve Müşfika, ağacın altında - eskisi gibi - içini çekiyor:

— Sonra, yok yere biribirimiz hakkında kötü şeyler düşündüğümüz için, biribirimizi sebepsiz yere itham ettiğimiz için, biribirimizden utandık... Hattâ, eminim, kendi kendimize kızdık. Ben kendime kızdığım gibi Nebilin de kendine kızdığını hissediyordum...

— Öyleyse...

— Sana nasıl anlatayım...

—Ve Nebil, bahçe yolunda, eskisi gibi boynunu büküyor:

— Kaybettiğimiz zamanı telâfiye çalıştık.

(Devamı var)

Eski Sene Hakkında

HERKESİN gözü, şimdi, yeni senede... Benimki ise eskisinde!

Neden? diyeceksiniz... Sebebi gayet basit: Kendimi bildim bileli, daima, yeni gelen, her ne olursa, canlı veya cansız, yenir veya yenmez, adam veya sene, hep eskisini arattığı için... Binaenaleyh otuz bir Kanunuevvel 1337 akşamı düdükler çalınıp, silâhlar patlarken giden seneyi, çilesini hayli çekmekle beraber yenisinin korkusuyla şu son dakikada âdeta bir muhabbet duyarak kemali helecanla teşyi ettim ve kapının önünde bir lâhza yolundan tutarak ona dedim ki:

— Uğurlar olsun, haydi birbirimize haklarımızı helâl edelim, aramızda soğukluk kalmasın... Filvâki şu üç yüz altmış beş günde bana bir lûtfun olmadı, şöyle bol keseden enamını görmedim, şöyle derinden bana bir «Oh!» çektirmedin, hattâ, neden saklayım, sırtım yeni bir kat elbise ve cüzdanım tertemiz birkaç yüz liralık varakai nakdiye bile görmedi... Zihnimde şöyle tatlı, pek tatlı bir hâtıra da yok... Ne kadar düşünsem sana müteşekkir ve minnettar kalmak için ufak bir sebep ve vesile bulamıyorum... Ne bayramlarında tat vardı, ne ramazanda helâvet... Ne yazın bahtiyar oldum, ne kışın mâmur... Hülâsa pek kuru, pek yavan, pek boş, pek saçma bir sene idin... Geldin, makamına geçtin, biz senden iş, hayır, sulh, servet, refah, hülâsa hasenat bekledik... Sen lâfazanlıktan ötesine geçmeden, kem küm ettin durdun, sakız çiğnedin ve nihayet on iki aydan mürekkep kabinenle işte istifanı verdin, çekildin!

Uğurlar olsun!

Maamafih iyiliğini görmemekle beraber, şükür Allaha çok zararını da görmedim. Bana şahsen musallat olmadın, büsbütün dermansız, aç ve biilâç bırakmadın, yerimden, yurdumdan etmedin... Filvâki «Oh!» dedirtmedin, lâkin «Ah!» diye de inletmedin. «Oh!» dan hayli uzak ve «Ah!» a ise hayli yakın bir mesafede kıvrandırıp beklettin!

Bakalım yenisi ne mal çıkacak... Büyük bir lûtuf ümit etmiyorum, fakat isterim ki seni bana aratmasın... Bu kadarı kâfidir. Yani gölge etmesin, başka ihsan istemiyorum! Zaten böyle nekes yıllardan fazla lûtuf beklemek safdillik olur.

Hani bir dilenci, zenginlerden birine:

— Beş on lira ver, hacca gideceğim!

Demiş, o da:

— Fukaraya hac câiz olmaz! Deyince:

— Ben senden sadaka istiyorum, fetva değil! Demiş... Onun gibi şimdiki seneler de insana lûtuf yerine nutuk veriyor!...

En büyük enamı memurlara sulu meşeden, şehiremanetine yapma bir Meclis-i Belediyeden ve Seyrisefaine iki küçük tekneden ibaret kalan bir seneden sonra gelecek diğer bir seneden ne beklenebilirse biz de yeni seneden onu, o kadarını bekliyebiliriz!...

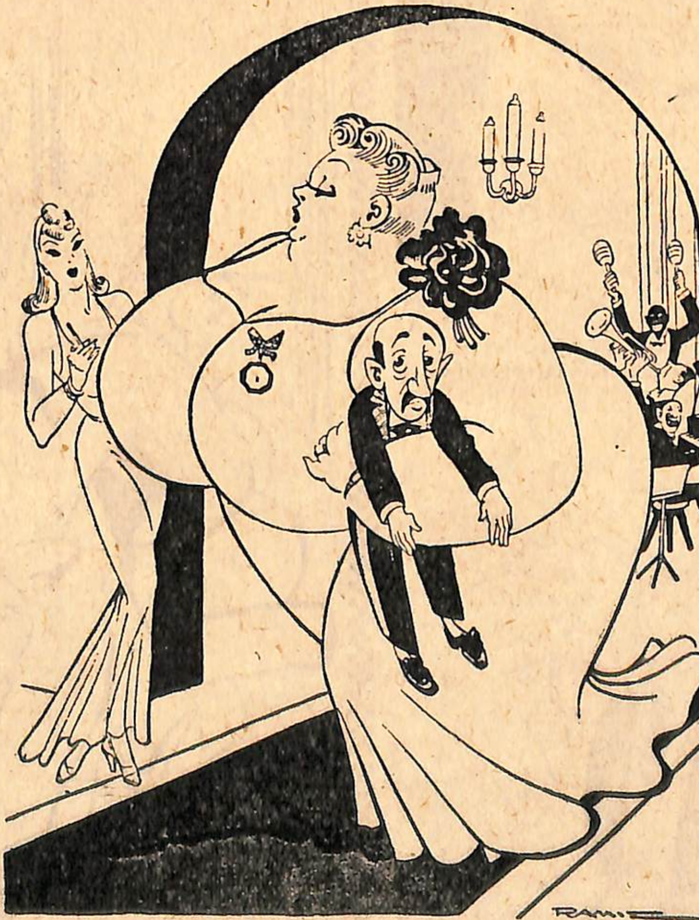
(Aydede) den

Refik HALİD

Benzeyişler

Mum söndü!... **Elektrik söndü!**

TOMBUL TEYZE YILBAŞI BALOSUNDA:
Bayan Narin — Teyzeciğim, kolunuzdaki kotiyon mu?
Tombul Teyze — Ayol o oyuncak değil.. kocam!..

Taş

Büyük Fuat Paşa iktidar mevkiine geldiği zaman İstanbulun imarına da ehemmiyet vermiş. Yollara yeni kaldırım döşemeğe başlamış. Fuat Paşanın bu hareketi muârızları tarafından tenkit ediliyor:

— Paşa, milletin parasını taşa, toprağa sarfediyor. Diyorlarmış.

Fuat Paşa, bu sözlere ehemmiyet vermemiş, bir çok yolların kaldırımla döşenmesine devam etmiş. Bir gün Fuat Paşanın sokaklara kaldırım döşetmesine itiraz edenlerden biri Paşa ile konuşuyormuş. Riyakârâne bir tarzda:

— Paşa Hazretleri, İstanbul sokaklarının kaldırımları, sayenizde pek güzel yapıldı!

Demiş. Fuat Paşa gülümsiyerek cevap vermiş:

— Evet amma, o kaldırımlar bize atılan taşlardan yapılıyor!

dünya

Yılbaşı Karikatürleri

-BU YILBAŞI EĞLENCELERİ İNSANI ÇOK YORUYOR... BAK, SENİN DE GÖZLERİN ŞİŞMİŞ SEVGİLİM !...

-ŞU KIZA BAK... NE ZARİF, NE SADE GİYİNMİŞ DEĞİL Mİ KARICIĞIM ?..

1961

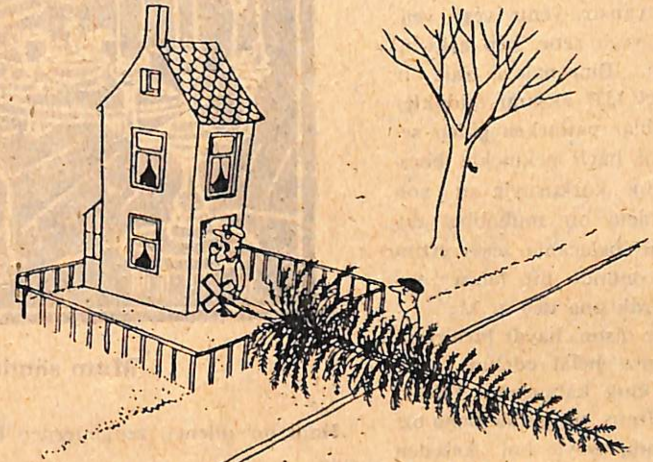
-NİÇİN BU KADAR NEŞESİZSİN KOCACIĞIM ?.. BAK, SENDEN BAŞKA HERKES EĞLENİYOR...

-BAK, SENİ MEMNUN ETMEK İÇİN ETEĞİMİ NE KADAR UZUN YAPTIRTDIM !..

VAZİFEYE YILBAŞI GECESİNİN SABAHINDA BAŞLAMIŞTI...

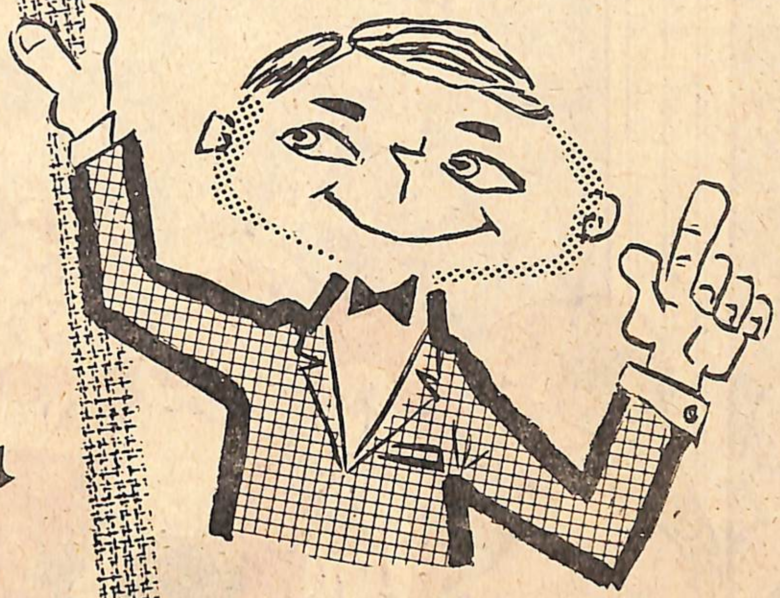

-YILBAŞI GECESİ İÇİN SİPARİŞ ETTİĞİNİZ ÇAMI GETİRDİK BAYAN ! NEREYE KOYALIM?

-AMİRAL 24 SAAT İZİN VERDİ !
-BİZİM EVDE DALGA GEÇ DİYE Mİ ?..

Yeni Yılınızın hayırlı ve uğurlu olmasını dileriz.

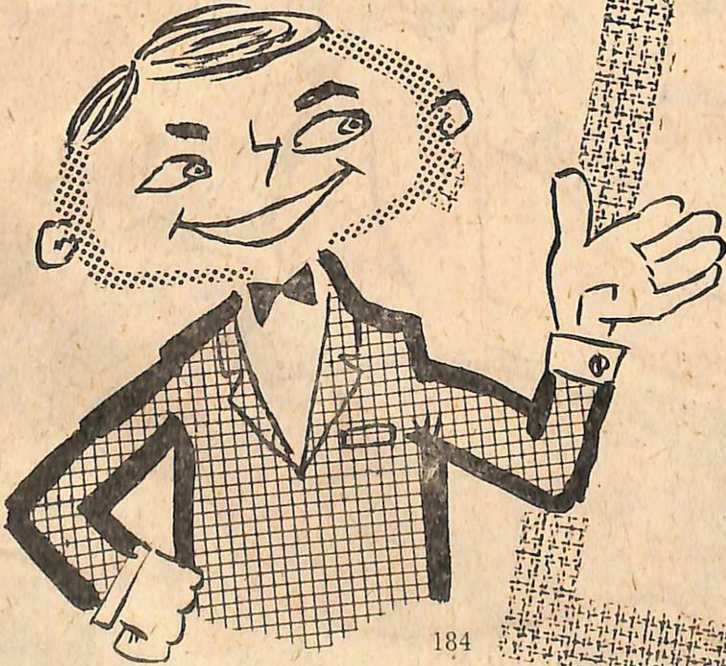

Tasarruflarını Bankamızda toplayan müşterilerimizden BİNLERCESİ DAHA

1961

yılında

çeşitli ve kıymetli ikramiyeler kazanarak talihliler arasına katılacaktır.

YAPI ve KREDİ BANKASI

Akbaba

Yeni yıl — Ben 1961 yaşına bastım, bunlar hâlâ genç !..